

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2014. máj.–jún.
XIX/3. szám

Ára: 290,- Ft

Solymár – kegykép

A merész hit szárnyai

*Zengjed nyelv a dicsőséges Test titkát, s a drága Vért,
melyet hullatván értékes váltságul az emberért
a föld Ura, a főséges méh gyümölcse nem kímélt.*

*Egünk küldte, s nekünk szülte tiszta Szűz, szeplőtelen,
köztünk élt és hinté földre az ígét, mely jót terem,
s csodás szertartással ülte búcsúestjét ideleenn.*

*Mert a végső estebédet tartván ő és társai,
együtt a törvényes étket jámborul fogyasztani,
étkül a tucatnyi népnek önmagát osztotta ki.*

*A kenyeret öntestévé igézte az Ige-Test,
s a bor lett Krisztus vérévé: magyarázni ne keresd!
Hit dolga és igaz szívé, hogy erősen tartsa ezt.*

*Méltó ezt a nagy Szentséget térdre hullva áldani,
és a régi Szövetséget új rítussal váltani,
pótolják a test érzéket a merész hit szárnyai!
(Tantum ergo Sacramentum...)*

*Az Atyának és Fiának legyen áldás, dicsőség,
üdv, hozsanna és imádat, ujjongások hirdessék,
s aki Kettejükből árad: a Lélek is áldassék.
(Genitori Genitoque...)
Amen*

(Himnusz, Úrnapi Vesperás)

Tartalomjegyzék

Az éltető erő	1
A szentáldozás története, lelkisége és teológiája (2. rész).....	2
Kovács Ervin Gellért OPraem.....	2
XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 3.....	11
Gyengeségeinket legyőzhetjük	15
Lázár és az irgalmasság.....	17
A próféta szerepe az Egyház megújulásában (2. rész)	18
Dr. Szegedi László	18
A tékozló fiú bátyja	28
Csak semmi rosszat.....	29
Problémáink okát keresve	31
Mária-kegyhelyek	
Solymár	34
Mária kicsinyei	
A Máriás Papi Mozgalom (hivatalos) körlevele	35
Kövessetek engem Fiam útján.....	42
Velem együtt mondjatok igent.....	43
Rózsafüzér	
Az isteni szeretet rózsafüzére.....	44

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengerneksillaga.hu

E-mail: info@tengerneksillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Róma, S.Pietro in Vincoli

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Az éltető erő

A napokban elnéztem egy ideig a kora tavaszi napfényben pompázó kis virágokat, amint egy dongó szorgosan látogatta azokat. Elgondolkoztam rajta, hogy milyen praktikusan egyszerű megoldás, hogy a napfényre nyíló virág látogatása közben a Nap a dongót is süti, a kora tavaszi levegő hűvösét kikompenzálva, a gyűjtögetés közben is melegítve őt, hogy szorgoskodni tudjon, hiszen a nélkül nem lesz termés, a nélkül a kis virág hogyan termeljen magot, mely a fajfenntartás alapja?

Milyen szépen el van rendezve Istennél minden. A Nap éltető ereje érdemben a természet minden szintjén éltető erő, hiszen a növények anélkül nem tudnak növekedni, és növények nélkül a biológiai lánc további tagjai nem tudnak életben maradni. Bár azoknak (nekünk is) kell a napfény, de a táplálék megszületéséhez is külön kell a napfény. A tavasszal, napról napra egyre korábban felkelő Nap egyre nagyobb életeret táplál.

Ugyanez érvényes a testünk mellett a lelkünkre is, hogy a mi felkelő Napunk, Jézus Krisztus kegyelmi tápláléka nélkül szépen lassan kihűlnénk – lelki értelemben is. Ugyanakkor, ha be tudjuk fogadni Jézus Krisztus éltető kegyelmét, akkor fejlődni tudunk, sőt a környezetünkben gyümölcsöt is tudunk érlelni. Ehhez persze meg kell tanulnunk és rendszeresen fenntartanunk a ráhagyatkozást a mi felkelő Napunkra.

Ezt szimbolizálták régen a templomok építésénél is, ezét keletelték a templomokat, vagyis ezért néznek a szentélyek kelet felé. Így a pap a szentély belső falához igazított oltárnál állva a nép vezetője, pásztoraként mindannyian a Felkelő Napunk, az oltáron megjelenő Jézus Krisztus felé fordulhatunk a kegyelmeket kérve. Ezt ma már a szembemiséző oltárt körül ülve, állva sokkal nehezebb átéreznünk, így sokkal nehezebb ezt a szép hasonlatot a szentmisén megélnünk – bár nem teljesen lehetetlen így sem.

A mindennapi szentmise bemutatás révén, azáltal, hogy a pap szavára minden nap megjelenik Jézus Krisztus az oltárokon, ez a természetet, a Világot fenntartó erőként jelenik meg. Jézus Krisztus minden napi megjelenése, az ő állandóan megújított jelenléte tartja még midig valahogy egyensúlyban a Világot.

Adja meg nekünk Jézus Krisztus a kegyelmek bőségét, hogy a szentmiséken minél gyakrabban, és minél mélyebben át tudjuk érezni a felkelő Napunk vér nélküli áldozatának mélységeit, a végtelen megalázkodásban történő megjelenését az Oltáriszentségben – csak azért, hogy a világ végéig köztünk maradhasson látható, érzékelhető formában, és tápláljon kegyelmeivel nap mint nap.

Jánossy Gábor

A szentáldozás története, lelkiisége és teológiája (2. rész)

Kovács Ervin Gellért OPraem

(Az előadás első részét az előző lapszámában közöltük – a szerkesztő)

A Szentírásban az Istennek kijáró imádást egy különleges szóval jelzik, ez pedig a görög proskynesis szó. A proskynesis az annyit jelent, hogy valaki először térdre esett, majd vagy teljes testhosszával a földre borult, vagy pedig annyira mélyen lehajolt, hogy a homlokával érintette a földet. Ilyesmit látunk, vagy ilyesmit olvasunk a három napkeleti bölcsek imádásánál. Ezt a szót használják az evangéliumok akkor is, amikor az Úr Jézus különböző betegeket gyógyít, és azok leborulnak előtte, és megvallják az Ő istenségét. Ezt a szót használják akkor is, amikor a kenetvivő szent asszonyok húsvét hajnalán látják a feltámadott Urat, és leborulnak megdicsőült teste előtt, valamint az apostolok is, amikor látják Krisztust fölmenni a mennybe, mindnyájan leborulnak és imádják a proskynesis gesztusával. Ezt az imádást az első parancs is kihangsúlyozza: „Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj”. És amikor beszámol az evangélista az Úr hármasköréről a pusztában, amikor az Úr Jézus elutasítva az ördög kísértését idézi, hogy Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj, itt is ezt a proskynesis szót használja. Tehát biblikusán megalapozott kötelessége az embernek, hogy így imádják az Urat.

Az Egyház ennek megfelelően a tisztelet egyre tökéletesebb formáit fejlesztette ki. Láttuk, hogy az ókorban hogyan történt a szentáldozás, azonban a VIII. századtól kezdve a Szentostyát közvetlenül a hívek szájába helyezte a pap, úgy a nyugati, mint a keleti egyházban, jelképezték ezzel, hogy maga Krisztus táplálja híveit, és hogy a hívek az alázat és a lelki gyermekiség szellemében közelednek a szent Lakomához. Már valahol a VI. században megvannak az első jelek. Nagy Szent Gergely pápa Agaton pápa életéről írva azt mondja, hogy Agaton pápa betegeket gyógyított, és a beteg éppen akkor gyógyult meg, amikor Agaton pápa a szájába helyezte az Oltáriszentséget, vagyis a nyelvére helyezte az Oltáriszentséget. Ez a VI. században volt, de a VIII. századtól kezdve egyetemesen elterjedt. Egyre jobban érezte az Egyház, hogy a tisztelet, az Oltáriszentség mélyebb megértése megkívánja, hogy közvetlenül szájba helyezzük a Szentostyát. Azután még később, a IX. században az is elterjedt, hogy térdelve veszik magukhoz a hívek. A tridenti zsinat is nyilatkozott ezzel az üggyel kapcsolatosan. Azt mondja, „semmi helye sincs a kételkedésnek, hogy az összes krisztushívők ezen legszentebb Szentségnek a katolikus egyházban folyamatosan ápoltság szerint azzal az imádással

tartoznak, amely egyedül az igaz Istent illeti meg. Arra hivatkozva sem szabad ezt a Szentséget kevésbé imádni, hogy Krisztus, az Úr azért alapította, hogy magunkhoz vegyük. Mi ugyanis hisszük, hogy benne ugyanaz az Isten van jelen, akiről az örök Atya mondja, amikor Őt a világba küldi: leborulva imádják Őt Isten minden angyala. Ha valaki tehát azt mondja, hogy az Eukarisztia szentségében Krisztust, Isten egyszülött Fiát nem kell imádni a kultuszszal, amellyel az igaz Istennek tartozik és azt kifelé is hirdeti, azt állítva, hogy Krisztust nem kell ebben a szentségben különösen ünnepélyes módon tisztelni, az legyen kiközösítve.”

Egy másik nagyon fontos mozzanat, amit egyre inkább hangsúlyozott az Egyház történelme során: a lelki felkészülés, a lelki tisztaság. Tehát a halálos bűnöktől való mentesség, vagyis a megszentelő kegyelem állapota. Szent Pál apostol már figyelmeztet arra, hogy aki méltatlanul eszi a Kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr Teste és Vére ellen vét, tehát vizsgálja meg magát mindenki, és csak úgy egyék a Kenyérből és igyék a Kehelyből. Mert aki nem különbözteti meg az Úr Testét és Véréét, és úgy eszik és iszik, a saját ítéletét eszi és issza. Egyébként a régi rítusban ezt éneklék Nagycsütörtökön és Úrnapján a szentáldozás pillanatában, a communio antifónában. Egy kicsit ünneprontónak tűnik, hogy a hívek szentáldozáshoz járulnak, és a fejükre olvassa a kórus, vagyis éneklé, hogy aki méltatlanul eszik ebből a Kenyérből, saját ítéletét eszi és issza, de hát az Egyház, mint gondos anya nem hallgathatja el ezeket a kegyelmi igazságokat.

A tridenti zsinat vallja, hogy az egyházi törvény azért tartja szükségesnek az önvizsgálatot, mert senki, aki tudatában van halálos bűnének, akármilyen erősen is bánja, előzetes szentségi gyónás nélkül nem veheti magához a Szent Eukarisztiát. Ezt azért is hangsúlyozni kell, mert én még papok szájából is hallottam azt, hogy ha valaki nincs a kegyelem állapotában, tehát tudatában van halálos bűnének, de valahogy nincs idő, vagy nem alkalmas most a szentgyónás, akkor bánja meg őszintén a bűnét, áldozzon meg és majd utólag meggyónja. Ez a tridenti zsinat tanítása szerint is egy teljesen téves és veszélyes vélemény, semmiképpen ne tegyünk ilyet. A szentmisén nem kötelező áldozni. Sajnos nagyon sokan manapság úgy viszonyulnak ehhez, mint egy automatikus, magától értetődő dologhoz: megérkeztem, ott vagyok a misén, egyszerűen elérkezik az áldozás pillanata, és mindenki reflexszerűen, rutinszerűen, tudatosság nélkül egyszerűen feláll és beáll a sorba. Nagyon sokszor történt káplán koromban, hogy láttam amint egyesek beestek a szentmise végére az utcáról, úgy bámészkodtak, mintha először lennének a templomban, és beálltak áldozni. Csak annyit kérdeztem halkán az illető fülébe, hogy tudja, mi ez?

Nem, de hát ingyen osztogatják, beállt a sorba. Nagyon sokszor ez történik nap mint nap, és gyalázatos dolog, hogy nem vizsgálja meg magát mindenki. Hanem úgy gondolja, hogy ez neki jár.

Vagy egy másik dolog, amit nehezen viselek, amikor tömegestül késnek az emberek a szentmiséről, de ettől függetlenül természetesen mindenki beáll áldozni. A szentáldozás gondos testi és lelki előkészületet igényel, tehát hogyha én éppen akkor estem be a szentmisére, amikor a szentáldozás zajlik, semmiképpen sem szabad beállnom, hogyha legalább annyi előkészületem nem volt, hogy a szentmisén elejétől kezdve teljes áhítattal részt vettem. Más dolog az, ha valaki misén kívül áldozik, olyan is van, de annak is megvan a maga szertartása, ami szintén a confiteorral, a bűnbánattal kezdődik. Anélkül nem szabad odamenni, hogy az ember föl nem ébresztette magában a teljes bánatot, a megtérés szándékát és lelkileg tényleg teljes mértékig rá nem hangolódott. Mert ez nem egy tárgy, nem egy dolog.

Nagyon sokszor úgy állunk hozzá, hogy olyan a Szentostya, mint a fájdalomcsillapító. Magamhoz veszem, és ha akarom, ha nem, bármit is csinálók, egy idő után automatikusan elkezd hatni. És csodálkozunk, hogy a Szentostya nem kezd el hatni. Hát persze, hogy nem, mert nem egy tárgy, nem egy gyógyszerfélétség vagy nem egy energiatabletta, hanem egy személy, egy élő személy. És ez a személy csak akkor tud bennem valamiféle változást, átalakítást művelni, hogyha én Őt személyként fogadom, és személyes találkozásra töreksem vele. A méltatlan áldozás gyakorlata napjaink egyik legmélyebb sebe, napjaink egyházi életének egyik legsúlyosabb mérgezője.

Nagyon sokszor az is megfigyelhető, hogy csökken a hívek hite a valóságos jelenlétben és az átváltoztatásban. Egyszerűen nagyon sok helyen, főleg nyugaton ezt nem tanítják a hittanon. Beszélnek Szent Kenyéréről, megáldott kenyérről, beszélnek lakomáról, beszélnek testvéri közösségről, de ezt a tényt, hogy a kenyér és bor az átváltoztatás szavainak a hatására megszűnik kenyér és bor lenni, és a maga teljes lényegében Krisztus Testévé és Vérévé válik, erről nagyon sokszor nincs szó, mondván, hogy a gyerekek úgysem értik. Miért, mi felnőttek értjük? Nem értjük, de tudnunk kell, hogy ez így van, hogy ez hitünknek alapvető tanítása. Tehát a Szentség vétele igen sok helyen a bocsánatos bűnök megbánása nélkül történik, valamint az imádás legkisebb külső jele nélkül, anélkül, hogy odafigyelnének a leeső vagy elkallódó darabkákra, Veszélyes a túl sietős áldoztatás is. Azt mondja Schneider püspök, hogy azt a látszatot kelti a kialakult helyzet, mintha egy gyors étkezőben vagy egy iskolában kekszet osztogatnának. Azt kell mondani, hogy egyes protestáns közösségeknél nagyobb odaadással és figyelemmel osztják az úrvacsorát.

Hihetetlenül tanulságos, amit Luther Márton életrajzírói írnak. Luther egyébként felszentelt pap volt, tehát neki volt még hatalma a kenyeret és a bort átváltoztatni, tudott érvényesen misézni, habár nem hitt az átváltoztatásban. Lutherék a konzubsztanciációban hisznek, tehát hogy a kenyér és bor mellett ott van Krisztus teste és vére, de csak a vétel pillanatában. És mégis hogyan viseltetett Luther Márton az úrvacsora iránt? Egyszer egy asszony úrvacsorához szeretett volna járulni. Miközben az áldoztató rácsnál térdelt, hogy magához vegye az Úr vérét, hirtelen közelített az Úr kelyhéhez és meglökte azt a szájával úgy, hogy néhány csepp a ruhájára és az áldoztató rács felső korlátjára esett, ahol térdelt. Amint ezt észrevette a Luther tiszteletes úr, tiszteletes Bugenhagen doktorral együtt nyomban felugrottak, az oltárhoz siettek és a szolgáltevő segítségével minden tőlük telhetőt elkövettek, hogy letöröljék a cseppeket az asszony ruhájáról és felitassák az áldoztató rács felületéről. A tisztelet ilyen súlyos hiánya olyannyira szíven ütötte Luther Mártont, hogy sóhajtozva mormolta: „Ó, Istenem, segíts rajtunk”, szemei pedig megteltek könnyel. Hát Luther Márton doktor így viseltetett az úrvacsora iránt. Én nagyon örülnék, ha láthatnék katolikus papokat manapság, akik ezt teszik, amikor földre esik az Oltáriszentség.

A régi misekönyvben vannak erre nagyon részletes utasítások, hogy hogyan kell azonnal felvenni a Szentséget, megjelölni azt a helyet, hogy ne lépjen valaki rá és utána gondosan megmosni, majd engesztelni az Urat az incidensért, ami történt. Ezt manapság gyakorlatilag sehol nem tartják be. Érdekes egy példa a lutheránus Norvégiából. Észrevették, hogy azelőtt ott is a lutheránusok térdelve és nyelvre vették az úrvacsorát, most pedig teljesen úgy tesznek, mint a katolikus templomokban. Meg is kérdezték a lutheránus püspököt, hogy mi okozta ezt a változást. Ő ezt válaszolta: „10-15 évvel ezelőtt az emberek térdelve és nyelvre fogadták az úrvacsorát. Ezt azonban katolikus testvéreink hatására változtattuk meg az ökumenizmus jegyében.” Hát nem ezt kellett volna tenni az ökumenizmus jegyében, hanem egészen más irányba kellett volna változtatni dolgokon.

Schneider püspök Kazahsztánban működik, ahol elég sok a muzulmán. Beszámol egy érdekes párbeszédéről, ami egy katolikus és egy muzulmán imám között zajlott. Amikor látta ez a muzulmán imám a katolikus áldoztatást, megkérdezte, hogy mi ez a kis fehér kenyér. A katolikus válaszolt: ez Krisztus. De hát a muzulmán nem értette: biztos csak jel vagy szimbólum. Ám a katolikus erősködött: nem-nem, ez nem csak egy szimbólum vagy egy szent tárgy, ebben valóságosan jelen van Krisztus. A muzulmán továbbra sem értette: de Krisztus bizonyára csak lelkileg vagy szimbolikusan van jelen benne. A

katolikus ismét tagadta: nem, Krisztus valóságosan és ténylegesen jelen van, testének és vérének lényegével, lelkével és teljes istenségével. A muzulmán kérdezte: Akkor tehát hitetek szerint ez a kis kenyérdarab számotokra a ti Istenetek, és az, ami nektek a legszentebb? Igen, helyeselte a katolikus. Ez a kis kenyér valóban a mi élő Istenünk, személyesen emberi testével és vérével, és nem csak egy szent tárgy, mint például a ti Koránotok. A muzulmán azonban ezt mondta: Ha ti azt, aki a ti Istenetek, aki számotokra a legszentebb, ilyen banális módon kezelitek, akkor nem hisztek benne! Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy tényleg meg vagytok győződve arról, amit az imént állítottatok. Sokszor más vallások hívei megszegyénítenek minket abban, ahogyan ők bánnak a számukra legszentebb misztériumokkal és dolgokkal, hiszen mi ezt manapság sajnos még csak meg sem közelítjük. A Szentostya kicsinysége, egyszerűsége, alázatossága nem igazolja azt, hogy Őt az imádás minimális gesztusaival kezeljük.

Manapság gyakran hangsúlyozzuk azt, hogy nekünk a legfőbb feladatunk, megvédeni a legszegényebbeket, a legvédtelenebbeket, a legkiszolgáltatottabbakat, szolgálni őket, és nem pedig kihasználva az ő szerény helyzetüket, még jobban megalázni és eltiporni őket. Napjaink Egyházában a legkisebb, legtörekenyebb, legvédtelenebb maga az eukarisztikus színek alatt lévő Úr, mégpedig a szentáldozás pillanatában. Az Úrnak az alázata minket még nagyobb alázatra és hódolatra kell, hogy készteszen, nem pedig a megvetésre és a felületességre. Sokan mondják, hogy a híveknek választási joga van, ők eldönthetik, hogy hogyan áldozzanak. Ez a jog azonban eltöri Krisztus joga mellett, akinek abszolút joga van, hogy Őt a kicsiny Ostyában is imádják azzal a hódolattal, azzal az odaadással, ami egyedül az élő és mindenható Istennek jár. Tehát ez minden mást fölülír és felülmúl.

Egyébként az is nagyon különleges, ahogyan bevezették a kézre áldozásnak a mai formáját az Egyházban. Van egy nagyon bevált módszer, amit nem csak ebben a témában, de más témában is használtak. Ha az egyházi törvény vagy az egyházi hatóság valamit tilt, akkor mintha mi sem történt volna, ne vegyünk róla tudomást. Terjesszük el azt a gyakorlatot, ami nekünk tetszik, illegálisan. Nem kérdezzük senkit, hiszen aki sokat kérdez, sokat válaszolnak neki, ne kérdezzünk. Gyakoroljunk. Népszerűsítsük a hívek között, és amikor már elég széles körben elterjedt, akkor állítsuk az egyházi hatóságot kész tények elé. Mondjuk azt, hogy már annyira elterjedt, hogy már nem tudunk vele mit tenni. Hogyha most megtiltanánk, akkor bizonyára egyházszakadás lenne vagy szörnyű lázadás, kiürülnének a templomaink, otthagynának minket a hívek, tehát egyszerűen nincs más megoldás, mint legalizálni a dolgot. Ezt

a taktikát például a lány ministránsokkal, meg sok más dologgal kapcsolatban is bevetették.

Amikor a 60-as évek végén Hollandiában, Belgiumban elkezdték egyesek terjeszteni a kézre áldoztatást, akkor a pápa, VI. Pál el is rendelte, hogy vizsgálják ki az ügyet. Megkérdezte a világ püspökeit, hogy tolerálható-e, illetve mennyire legalizálható ez a gyakorlat. A kérdés így hangzott: elfogadható-e azon előterjesztés, miszerint a szentáldozás hagyományos módja mellett a kézre áldozás gyakorlatát is engedélyezni kellene? A válasz az alábbiak szerint oszlott meg: igen, elfogadható, tehát legyen kézre áldozás: 562 püspök. Nem, tehát nem szabad megengedni: 1233 püspök. Igen, fönntartásokkal: 315 püspök, és érvénytelen szavazatok: 20 püspök. Tehát hogyha az igen és a fönntartásokkal való igen szavazatokat összeadjuk, az 877 szavazat, szemben az 1233 nemmel. Látjuk azt, hogy a püspökök többsége nem akarta ezt engedélyezni. VI. Pál 1969-ben mégis engedélyezte, azzal a kikötéssel, hogy a latin Egyházban tartsák meg a szentáldozás hagyományos módját: térdelve és nyelvre. A misekönyvben sem írtak mást, tehát föltételezték az új misekönyvben is, hogy ez a gyakorlat marad mérvadó az új rítusban is. Annak ellenére, hogy VI. Pál személyesen a régi mellett foglalt állást, ezt akarta megőrizni – valószínűleg félve az egyházszakadástól, hallgatva ezekre a hangokra – megengedte a kézre áldozás mai gyakorlatát, de csak ott, ahol már olyan szinten elterjedt, hogy nem lehet visszaszorítani, és csak úgy, hogy a megbecstelenítésnek, megszentégtelenítésnek minden veszélye kizárt legyen. Kérte, hogy évente küldjenek a püspökök egy jelentést, hogy vajon az új gyakorlat nem gyöngíti-e a hívek eukarisztikus hitét és áhítatát, mert ha igen, akkor visszavonja. Azt hiszem, hogy ha ma is érvényben lenne ez a szabályzat, hogy értesíteni kell a Szentszéket, senki józan ésszel nem mondhatná azt, hogy nem gyöngült a hívek áhítata és eukarisztikus hite a kézbe áldozás évtizedei alatt.

Így sajnos nem egészen tisztességes és becsületes módon, mintegy kikényszerítették az új gyakorlat engedélyezését. A mai napig nem minden országban van ez megengedve, például Kazahsztánban sincs, ahol Schneider püspök él és működik, de Szlovákiában sem, a legutóbbi időig Lengyelországban sem volt megengedett. Tehát vannak még országok, ahol nem terjedt el, és a püspökök sem érzik szükségét, hogy megengedjék.

Van néhány ellenérv, melyeket hangoztatni szoktak. Például az egyik az, hogy a nyelvünkkel többet vétkezünk, mint a kezünkkel, tehát a kezünk méltóbb a Szentostya fogadására, mint a nyelvünk. A bűnt nem a nyelv követi el és nem a kéz, hanem ezeknek a birtokosa, a személy! Nem igaz, hogy bármelyik testrészünk is vétkes lenne, jobban, mint a másik, hanem mi magunk vagyunk

vétkesek, és nekünk kell bűnbánatot tartanunk. Egyébként a száj szimbolikája nagyon ősi, a csók a belső átszellemült szeretet-aktus képe. A latin imádás, az adoratio, abból ered, hogy os ad os – száj a szájhoz, tehát a szó a szájból indul. Az Örök Ige Atyától való származásának a képe. Tehát az adoratio, az imádás valamiképpen a biblikus szimbolikában a szájhoz kapcsolódik.

Egyesek azt mondják – amit azt már a cikk elején említettem –, hogy a mi imádásunk legyen szellemi, legyen lelki, nem kellene külső gesztusok. Az ilyen fajta fölfogás egyszerűen nem katolikus, protestáns és végső soron gnosztikus. Az ember lényegénél fogva látható és testi lény, tehát a belsejét, a belső érzelmeit, belső hitét külsőleg is ki kell fejeznie.

Többen próbálnak a nyelvészettel érvelni, hogy az Úr Jézus azt mondja az utolsó vacsorán: vegyétek és egyetek. Ez az egyetek és vegyetek, ez a „labete” nem azt a vételt jelenti, amikor megragadunk valamit, megfogjuk a kezünkkel, és magunkhoz ragadjuk, hanem inkább a fogadást. Tehát alázattal közeledek, befogadok hálatelt szívvel egy ajándékot, amire tudom, hogy méltatlan vagyok. Ugyanezt a szót használja Jézus, amikor azt mondja: vegyétek a Szentlelket! A Szentlelket sem ragadom meg a nyakánál fogva, és magamhoz ragadom, hanem térden állva, alázattal befogadom. Az ilyen nyelvi érvelésnél mindig legyünk észnél és nézzünk utána. Ne higgyük el elsősre azt, amit mondanak.

Érdekes, hogy a feltámadt Úr nem engedte meg, hogy mindenki kivétel nélkül érintse a feltámadt Testét. Amikor az asszonyok a maguk lelkesedésével megragadják, átölelik a lábát, azt mondja, hogy engedj, ne érints engem, „nolimetangere”, „ne érints engem”. Ellenben Tamás apostolnak – aki már pappá volt szentelve az utolsó vacsorán –, neki viszont engedte, hogy megérintse sebeit.

Többen azzal érvelnek, hogy fertőző betegséget terjeszthet a nyelvre áldozás. Érdekes, hogy a középkorban sokkal brutálisabb járványok voltak, mint manapság, és mégsem jegyezték föl sehol, hogy a katasztrófa, a tömeghalál annak köszönhető, hogy túl sokan áldoztak, és a Szentség által terjedt volna a betegség. Egyébként manapság már tudjuk tudományosan is, hogy a kezünkön sokkal több baktérium található, mint a nyelvünkön, iszonyatos mennyiségű fertőzést szedhetünk föl a kezünk által, érintéses úton.

Ha egy nagyon fontos vagy tiszteletre méltó személyt fogadunk, akkor eltervezzük az összes apró részletet, szépen fölöltözünk, megfelelő módon viselkedünk. Senkinek nem jut eszébe mondjuk egy miniszterelnök vagy egy király fogadására strandpapucsban és kinyűtt pólóban megjelenni, mert hiszen „úgysem ez a lényeg”, hanem ott azért megadjuk a módját. Itt viszont egy

sokkal fontosabb személy jön hozzánk, mint egy elnök vagy egy király, nem kellene tehát egy sokkal nagyobb külső odaadással közelíteni?

Egy másik ellenérv, amikor azt mondják, hogy felnőttek vagyunk, öntudatos keresztények vagyunk, nem méltó hozzánk a térdelés, és az, hogy más valaki tápláljon minket. Egyébként az ókorban, és a mai napig a Közel-Keleten, van egy szokás, hogy a házigazda, amikor a vendégét különös módon meg akarja tisztelni, saját kezűleg letép egy darabkát a kenyérből, és közvetlenül a vendég szájába helyezi. A mi kultúrkörünkben ez illetlenség lenne, de ott a legnagyobb megtiszteltetés. Tehát van némi okunk hinni, hogy talán az Úr Jézus is ezt tette az utolsó vacsorán. Egyébként ott van egy kis utalás, hogy a bemártott falatot Júdásnak adta. Nyilván nem a kezére adta a bemártott falatot, hanem közvetlenül a szájába. Itt a szentáldozásnál nem a mi felnőtségünk és érettségünk a lényeg, hanem „ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem juttok be a Mennyek országába”. Tehát engedjük, mint a csecsemők, hogy az Isten közvetlenül tápláljon minket – ezt fejezi ki ez a passzív gesztus, amikor engedem, hogy valaki megetessen engem felnőtt létemre. Azt fejezi ki, hogy Isten előtt csecsemő vagyok, tehetetlen vagyok, „nálam nélkül semmit sem tehetek”. Ha Te, Uram nem szállsz le hozzám, és nem táplálsz engem, elveszett vagyok. Nem tudok magamról gondoskodni, amikor az örök életről van szó.

Egyébként zárójelben megjegyezném, hogy vannak nagyon ügyetlen áldoztatók. Amikor kispap voltam, volt egy diakónus, aki áldoztatáskor igen mélyre nyomta a szánkba az ujját, és láttam, amint csöpög az előttem áldozó nyála az ujjairól. Ezt nyilván el kell kerülni, és rajtunk, papokon van a felelősség, hogy gyakoroljuk az áldoztatás technikáját, hogy ne botránkoztassuk a híveinket. Viszont az alázatnak jele, hogy én odatérdelek, kinyitom a számat és bízom benne, hogy a pap majdcsak eltalálja a célpontot. Ezért mondom sokszor az áldozóknak, hogy a mozgó célpontot sokkal nehezebb eltalálni. Soha ne csináljunk olyat, hogy visszahökölünk, mert akkor a pap megy utánunk és orra bukik, és azt se csináljuk, mint a halacsák, hogy kiugranak, és bekapják a falatot, mert akkor lenyaljuk a papnak az ujját. A legteljesebb passzivitással nyissuk ki a szánkat, és ha félünk attól, hogy mi történik, csukjuk be a szemünket. Az a legbiztosabb, mert akkor nem lesznek ilyen hirtelen reflex mozdulataink. Ez a gyermeki naivitás és ráhagyatkozás legyen bennünk.

Egyesek arra hivatkoznak, hogy a kézbeáldozás egy ősrégi szokás. Ne higgyük el, mert látjuk, hogy az ókorban egész másképp nézett ki a kézre áldozás. Azóta történt az Egyházban egy egészséges szerves fejlődés a Szentlélek hatására. Növekedett az Oltáriszentség titkának a megértése, imádása. És nem lehet egyszerűen visszatérni minden további nélkül egy ókori szokáshoz, mintha

nem lett volna reformáció, mintha nem lett volna a tridenti zsinat, mintha nem lett volna keresztény középkor. Ez az eretnokség az „archeologizmus”, amit XII. Pius pápa elítél. Én sem tudok 40 évesen visszatérni ahhoz az életstílushoz, amit 10 éves koromban folytattam, nem lenne normális. Az Egyház sem teheti azt, hogy a XXI. században egy az egyben visszamegy az V., VI. vagy IV. századra. Tehát figyelembe kell venni a közben végbement teológiai és liturgikus fejlődést.

Végezetül néhány idézet Assisi Szent Ferentől, akit különösen napjainkban nagyon kiemelnek, mint az egyszerűség, az alázat, a szegénység példaképe. Ő, aki a személyes életében és a testvérei életében a legnagyobb szegénységet és egyszerűséget szorgalmazta, vizsgáljuk meg, hogy hogyan állt hozzá a liturgiához és az Oltáriszentséghez. Azt mondja Assisi Szent Ferenc:

„A legnagyobb szegény és a legsúlyosabb rossz az lenne, ha ti, akik oly közel tudjátok Őt magatokhoz, az egész univerzumban bármi mással jobban törődnétek. Az emberiségnek és az egész világmindenségnek rettegnie kellene, az egeknek meg ujjongani, amikor az oltáron a pap kezeiben jelen van Krisztus, az élő Isten Fia. Ő, csodálatraméltó nagyság, ó, felfoghatatlan leereszkedés, ó, magasztos alázat, ó, alázatos felség, hogy a mindenség Ura, az Isten, és Isten Fia úgy megalázkodik, úgy elrejtje magát a kis Kenyér színe alá a mi üdvösségünk kedvéért. Testvérek, tekintsétek Isten alázatát, és nyissátok meg szíveteket az Ő jelenlétében, alázzátok meg ti is magatokat, hogy felmagasztalhasson titeket.”

Majd azt mondja:

„Megesketlek titeket testvéreim mindazzal a szeretettel, amire képes vagyok, és lábaitokat csókolva, hogy lehetőségeitek szerint adjatok meg minden tiszteletet és imádást a mi Urunk, Jézus Krisztus legszentebb Testének.” Tehát minden lehetséges tiszteletet és imádást. „Quantumpotestantumaude”, „miként bírod, akként merjed”. És még egy gyönyörű szép idézet Aquinói Szent Tamás egyik Úrnap-i himnuszából:

„Sic tu nos visita, sicut te colimus”, „Úgy látogass meg minket, úgy áldj meg minket, ahogyan mi imádunk Téged.” Pontosan olyan mértékben!

(Az első rész a XIX/2. lapszámban található – a szerkesztő)

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 3.

Az előző lapszámban kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhatunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Az Isten utáni vágy

(2012. nov. 7.)

Kedves Testvérek!

Gondolkodásunk útja, amelyen most, a Hit Évében együtt járunk, ma oda vezet, hogy gondoljuk meg az emberi és keresztény élet elbűvölő oldalát: az ember titokzatos vágyat hordoz magában Isten után. A Katolikus Egyház Katekizmusa nagyon kifejezően ezzel kezdi ide vonatkozó fejezetét: „Az Isten utáni vágy az ember szívébe van írva, mert Istentől és Istenért teremtett; Isten pedig szüntelenül hívogatja magához az embert, és az ember csak Istenben találja meg az igazságot és a boldogságot, amelyet szüntelenül keres.” (27. p.)

Az Isten utáni vágy a mai világban

35. Ez az állítás, amely sok kultúrában ma is közkinccs és magától értetődik, a nyugati, szekularizált kultúrában provokációnak hat. Sok kortársunk azt veti ellene, hogy ő semmit nem vesz észre ebből az Isten utáni vágyból; a társadalom széles rétegei nem figyelnek Istenre, számukra nem kívánatos, sőt teljesen közömbösen hagyja őket, s még csak erőfeszítést sem kell tenniük, hogy megnyiváuljanak előtte.

Ez a vágy mindenki bennünk él

36. Valójában azonban az, amit Isten utáni váagnak nevezünk, nem tűnt el teljesen, és mai is sokféleképpen bukkan elő az emberi szívekben. Az ember vágya mindig meghatározott konkrét javakra irányul, amelyek gyakran egyáltalán nem szellemi dolgok, és mégis szemben találja magát a kérdéssel, hogy valójában mi „a” jó, s ezért szembesülnie kell valamivel, ami más, mint ő, amit az ember nem tud megalkotni, hanem el kell ismernie. De mi tudja igazán betölteni az ember vágyát?

A szerelem modellje

37. *Deus caritas est* kezdetű első enciklikámban próbáltam elemezni, hogyan valósul meg ez a dinamizmus az emberi szerelemben, abban a tapasztalatban, amelyet napjainkban könnyebb úgy felfogni, mint az ekstázis, az önmagunkból való kilépés pillanatát, mint azt a helyet, ahol az ember észreveszi, hogy önmagát felülmúló vágy hatja át.

A szerelemben a férfi és a nő, egymásnak köszönhetően, új módon éli át az élet és a való világ nagyságát és szépségét. Ha az, amit átélek, nem merő illúzió, ha valóban jót akarok a másoknak, ami nekem is javamra válik, akkor késznek kell lennem arra, hogy a másik rendelkezésére bocsássam magam, felhagyjak az önmagamra figyeléssel, egészen odáig, hogy lemondok magamról.

A kérdésre, hogy mi a szerelem lényege, a válasz az akarat tisztulásának és gyógyulásának útján érkezik, amit az a jó követel, amit a másik számára akarok. Edzenünk, gyakorolnunk, sőt javulnunk kell, hogy ezt a jót valóban akarhassuk.

A szeretett személy nem az Isten utáni vágyat elégíti ki

38. A kezdeti ekstázis vándorlásba megy át, „állandó út a magába zárkozó én-ből az én szabad elajándékozására, az önátadásra, s éppen ezáltal önmaga megtalálására, sőt Isten megtalálására” (*Deus caritas est*, 6. p.). Ezen az úton fokozatosan elmélyülhet az emberben annak a szerelemnek a megismerése, amelyet kezdetben tapasztalt. És egyre inkább kirajzolódik az a misztérium is, amit a szerelem megjelenít: még a szeretett személy sem képes teljesen kielégíteni az emberi szívben lakó vágyat, sőt, annál igazibb a másik iránti szerelem, minél inkább hagyja feltárulni a kérdéseket, hogy honnan ered, mi a rendeltetése és hogyan lehetséges, hogy örökké éljen. A szerelem emberi tapasztalatának tehát az a dinamikája, hogy túlmutat önmagunkon, annak a jónak a megtapasztalása, amely kivezet önmagunkból és elvezet egy olyan misztériumhoz, amely átöleli egész életünket.

Valami mindig hiányzik

39. Hasonló gondolatmenteken lehetne végigmenni más emberi tapasztalat esetében is, mint például a barátság, a szép élvezése, a tudás szeretete: minden jó, amit megtapasztal az ember, a misztérium felé mutat, amely átöleli magát az embert; minden vágy, ami fölébred az emberi szívben egy alapvető vágy visszhangja, amely soha nem nyugszik meg. Kétségtelen, ettől az alapvető vágytól, ami valami megfejthetetlen titkot rejt magába, nem lehet közvetlenül eljutni a hithez. Az ember alapjában jól tudja, hogy valami hiányzik neki, de

nem tudja elképzelni vagy meghatározni, hogy mi volna az, ami azt a boldogságot hozná neki, amire a szíve vágyik.

Isten után vágykozunk

40. Istent nem lehet megismerni pusztán az emberi vágyból. Ebből a szempontból megmarad a misztérium: az ember keresi az Abszolútumot, apró és bizonytalan lépésekkel keresi. Mégis, már a vágy, a „nyugtalan szív” megtapasztalása, ahogyan Szent Ágoston nevezi, elég jelentős. Arról tanúskodik, hogy az ember a szíve mélyén vallásos lény (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa 28. p.), „Isten koldusa”. Elmondhatjuk Pascal szavaival: „Az ember végtelenül felülmúlja az embert” (*Pensieri*, ed. Chevalier 438; ed. Brunschvicg 434). A szem akkor ismeri fel a tárgyakat, ha a fény megvilágítja őket. Ebből fakad a vágy, hogy megismerjük a fényt magát, amely felragyogtatja a világ dolgait és általuk felébreszti a szépérzékét.

A vágy nevelése

41. Ezért állítanunk kell, hogy lehetséges látszólag a transzcendens valóság iránt annyira ellenálló korunkban is utat nyitni az élet hitelesen vallásos fel fogása előtt, amely megmutatja, hogy nem képtelenség és nem irracionális a hit ajándéka. Ezért nagyon hasznos volna a vágy nevelése azok számára, akik úton vannak a hit felé, de azok számára is, akik már megkapták a hit ajándékát: hasznos volna egy olyan pedagógia, amelynek legalább két oldala van.

A nevelés egyik oldala

42. Az első: elsajátítani vagy újra megtanulni az élet igazi örömeinek élvezését. Nem minden meglegedettség váltja ki ugyanazt a hatást: egyesek pozitív nyomokat hagynak, el tudják csendesíteni a lelket, tevékenyebbé és nagylelkűbbé tesznek. Mások ellenben a kezdeti felvillanás után megcsalják a várakozást, amit felébresztettek és keserűséget, elégedetlenséget, ürességet hagynak maguk után.

A kicsinyek nevelése

43. Korai gyermekkortól nevelni az igazi örömök izlésére az élet minden terében – család, barátság, szolidaritás a szenvedőkkel, lemondás mások szolgálata kedvéért; a megismerés, a művészet, a természeti szépségek szeretete – mindez a belső érzék gyakorlatoztatása és hatásos antitesteket képez a ma annyira elterjedt ellaposodás és elsilányosodás ellen.

A felnőttek nevelése

44. A felnőtteknek is szüksége van arra, hogy újra fölfedezzék ezeket az örömeket, hiteles dolgokra vágyódjanak, megtisztuljanak a közepszerűségtől, amelybe bele tudnak tokosodni. Akkor könnyebb lesz veszni hagyni vagy elutasítani mindazt, ami látszólag vonzó, de valójában izetlen, és nem a szabadság forrásai, hanem csak megszokások. Ez fogja fölébreszteni az Isten utáni vágyat, amelyről most beszélünk.

A nevelés másik oldala

45. A másik oldal, amely együtt jár az előbbivel, a soha meg nem elégedés azzal, amit elértünk. Éppen a legigazibb örömeink képesek felszabadítani bennünk azt a józan nyugtalanságot, amely egyre igényesebbé tesz – hogy egyre mélyebb, egyre magasabbrendű jóra törekedjünk –, s ugyanakkor egyre világosabban fölfogjuk, hogy semmi véges dolog nem képes megnyugtatni a szívünket. Így tanulunk meg fegyvertelenül törekedni arra a jóra, amelyet nem tudunk megalkotni vagy megszerezni a saját erőinkkel; és megtanulunk nem elkedvetlenedni a fáradságtól vagy a bűneinkből következő akadályoktól.

A csillapíthatatlan vágy nyitottsága

46. De nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a vágy természete szerint mindig nyitott a megváltásra. Akkor is, ha zsákutcákba téved, ha mesterséges paradicsomkerteket hajszol, és úgy tűnik, elveszítette a képességét, hogy az igazi jóra áhítozzon. A bűn mélységeiben sem huny ki az emberben az a szikra, amely lehetővé teszi számára, hogy fölismerje az igazi jót, megízlelje, és elinduljon a fölmelkedés útján, amelyen Isten mindig segíti az embert kegyelme ajándékaival.

A szív tágitása

47. Egyébként valamennyien rászorulunk arra, hogy végigjárjuk a vágy megtisztulásának és gyógyulásának útját. Úton vagyunk a mennyei haza felé, afelé a teljes, örökkévaló jó felé, amelyet senki nem ragadhat el tőlünk. Tehát nem arról van szó, hogy el kell fojtani az emberi szívben élő vágyat, hanem föl kell szabadítani, hogy eljuthasson igazi nagyságára. Amikor a vágy ablakot nyit Isten felé, már ez a hit lélekben való jelenlétének a jele, a hité, amely Isten kegyelme. Újra csak Szent Ágoston mondja: „A várakozással Isten tágitja a vágyunkat, a vággyal tágitja a lelket és kitágításával egyre több befogadására teszi képessé” (Kommentár Szent János első leveléhez 4,6; PL 35, 2009.).

Ezen a zárandokúton testvérünknek érzünk minden embert; azokat is utitársaknak tekintjük, akik nem hisznek, akik még keresők, akiknek megadjuk a lehetőséget, hogy őszintén kérdezzenek a jó, az igazság és saját vágyuk természete felől. Most, a Hit Évében imádkozunk, hogy Isten mutassa meg arcát mindazoknak, akik őszinte szívvel keresik őt.

Gyengeségeinket legyőzhetjük

Az utóbbi időkben egyre többször hallom papoktól, hogy hívjuk Jézust, és ő legyőzi gyengeségeinket. Elég őt hívni, és szeretni embertársainkat, és minden jó lesz. Ezzel a hangvétellel egyre gyakrabban találkozom, mely egy kicsit zavar. Valahol belül zavar, mert nem érzem teljesen kereknek, pedig Isten dolgaiban igen szép kerek, teljes gondolatmenetek azok, amik igazán talpon állnak.

Miért is érzem ezt kicsit hiányosnak?

Alapvetően igazságot takar ez a gondolat, hiszen valóban Jézus az ő kegyelmeivel mindent ki tud simítani, minden hibát ki tud javítani, gyengeségeinken valóban segít úrrá lenni. Ez újból egy olyan terület, mely első ránézésre mindenben van, de mégis valami hiányzik belőle. Ez a bizonyos „bee happy” „legyél boldog” hangulat egy kicsit lyukas, az egyik lába hiányzik, és ezért könnyen felbillenhet.

A hasonlatok mindig egy kicsit sántítanak, mégis úgy gondolom, egy hasonlattal tudnám talán legjobban megvilágítani, hogy mi is az, ami gondot okoz nekem. Ha egy kedves szobanövényünk elkezd gyengülni, melynek oka például az, hogy valami elkezdte egy-egy gyökerét rácsálni a föld alatt, akkor első körben a felszínt kezdjük javítani. A legkedvezőbb fény és hőmérsékleti viszonyokat igyekszünk megadni neki, a legjobb tápoldattal pont annyira locsoljuk, hogy jó legyen a növénynek a nedvesség tartalom. És ezzel általában vagy szinten tudjuk tartani az állapotát, vagy lassítjuk a romlását. De ameddig az igazi okozót nem találjuk meg, és nem távolítjuk el, addig végleges javulást nem várhatunk.

Valahogy ugyanígy vagyunk mi emberek is. Ferenc pápától már többször hallhattuk, hogy gyengeségeink okozzák bűneinket. A gyengeségeink ellen pedig Jézus segítségül hívásával küzdhetünk, ez hozhatja a megoldást. Az előbbi példán láthattuk, hogy Isten kegyelmének meghívása (a növény megfelelő fényre és hőmérsékletre vitele), esetleg az Oltáriszentség fogadása szentáldozásaimban (a növénynél a megfelelő tápoldattal történő locsolás) már segít,

de nem hozhatja az igazi megoldást. Az igazi megoldást csak az hozhatja, ha megtaláljuk a gyengeségünk okozóját, annak forrását. Ma a papoktól igen ritkán hallunk arról, hogy minden ilyen gyengeség, bűn forrása, okozója a sátán, aki nem szűnik meg folyamatosan körbe járni és kísérteni mindenkit.

Amíg a sátánt nem érjük tetten, azaz nem tudunk rámutatni, hogy melyik kísértés az, amelybe belesétáltunk, és onnan nem üzzük ki a sátánt, bünbánattal, gyónással, imával, böjttel, gyakori szentáldozással, szenteltvízzel, Jézust utánozva ellene mondással („távozz tőlem sátán”) addig csak a felszínt javíthatjuk, eljátszhatjuk, hogy „boldogok vagyunk”, de ez a boldogság nagyon törekeny, bármelyik pillanatban összeomolhat. Nekünk ilyen szintig elengedhetetlenül szükséges a sátánnal foglalkozni, hogy az igazi okozóra rámutatva eltávolíthassuk a közelünkől, elkergethessük Isten segítségével gyengeségeink okozóját, hogy szabad utat engedjünk a kegyelem áradásának. Mert ezek erősen gátolják a kegyelem érkezését, illetve annak hatását.

Vigyáznunk kell azonban arra, hogy el ne bizzuk magunkat a sátánnal szemben. Ő sokkal ügyesebb és okosabb annál, amint mi azt gondoljuk. Egyrészt nagyon jól rejtőzködik, hogy ki ne derüljön, hogy ő hol van, és az se derüljön ki, hogy valóban ő az okozója gyengeségeinknek, bűneinknek. Mert ameddig elhiteti velünk, hogy ő nincs is, nem is ő okozza, addig ott maradhat és kísértethet. Amikor lefűleljük, és Isten segítségével elkergetjük, akkor mennie kell, bár ez után is folyamatosan fogja lesni, hogy hol, mikor, milyen furfangos megoldással jöhet vissza.

A sátán elleni küzdelemünkben kizárólag Isten, Jézus, a Szűzanya hatékony segítségére támaszkodhatunk, hiszen a sátán összehasonlíthatatlanul „erősebb” nálunk. Isten azonban egyértelműen erősebb nála. Próbáljuk rajtakapni magunkban, de csak a Szűzanya, Jézus, Szent Mihály főangyal, és/vagy szenteltvíz segítségével van esélyünk az elzavarására. (A szenteltvizek közül az exorcizált szenteltvíz az, amelyik igazán hatékony.)

Ne adjuk fel, keressük az okozót attól függetlenül, hogy ma egyre kevesebbet hallunk arról, hogy bűneink okozója nemcsak gyengeségünk, hanem a gyengeségünket előidéző sátán! Az ima és böjt együttese sokat segíthet ebben a munkánkban. Isten adjon kegyelmet hozzá mindannyiunknak, hogy minél sikeresebben vegyük fel a harcot az igazi okozóval!

Jánossy Gábor

Lázár és az irgalmasság

A bibliai történetben – melyet általában igen jól ismerünk – írva van, hogy amikor Lázár Ábrahám kebelén pihent, a pokolból felkiáltott hozzá a gazdag ember. És ekkor hangzik el Jézus szájáról, hogy a pokol és a mennyország között mély szakadék van, hogy nehogy segíteni tudjanak a mennyországban levők a pokolban szenvedőkön (v.ö. Lk 16,26). Ez első ránézésre igen kegyetlennek tűnik, nem látszik szeretettel teljes dolognak. Ezért vizsgáljuk meg egy kicsit mélyebben ezt a helyzetet.

Az emberek – a mi esetünkben a gazdag, aki még a maradékból sem adott embertársának, és Lázár, a szenvedő szegény ember – a földi életükben szabad akaratukkal cselekszik azt, amit a legjobbnak gondolnak a hitük, a hitetlenségük, a vágyaik, a lemondásaik stb. alapján. És ahogy azt Jézus is tanítja, ez alapozza meg a túlvilági helyzetünket, ez alapján leszünk megítélve ama végső napon, mely gyakorlatilag a halálunk napja – hiszen halálunk után már nem tudunk javítani semmin...

A gazdag ember nem hogy a sajátjából nem adott, de még a feleslegből sem akart adni a koldusnak, a szegény embertársának. És ez a földiekhez, az ő felsőbbrendűségéhez történő ragaszkodása halálakor az ítélete lett, mely a pokolba juttatta. Ő nem tudott találkozni Isten irgalmával, hiszen ő maga sem volt irgalmas, nem viseltetett szeretettel embertársai iránt, ezért az igazságossággal találkozott, mely kimondta a negatív ítéletet.

Lázár szegényen, betegen vágyakozott embertársa segítésére, és valószínűleg közben imádkozott is Istenhez. Tény, ami tény, a történet szerint az ítéletkor neki az örök boldogság jutott. Földi élete alapján az igazságos bíró ezt az ítéletet hozta.

Ezen a példabeszéden jól lehet érzékelni napjaink alap problémáját, tudniillik azt, hogy az irgalmasságról nagyon szívesen beszélgetünk, az Isten irgalmasságában végtelenül bízunk, reménykedünk. És mégis a gazdag nem az irgalmassággal találkozott, hanem az igazságossággal. Az igazságosság ítélete nagyon kemény ítélet. Erről nem szeretünk hallani, pedig Istennél az irgalmasság és az igazságosság szorosán összefonódó két tulajdonság. Irgalmasság csak az igazságos ítélet előtt jöhet szóba. Ha már az igazságos ítélet elhangzott, akkor már nincs visszaút. Ez az, amiért ott a szakadék a két csoport között. Ki amint élt itt a földön, annak megfelelő helyre jut, de ott már a két véglet között nincs átjárás. A tisztítóútból természetesen van tovább lépés a mennyországba, de a pokol és a mennyország között nincs átjárás.

Aki csak az irgalmasságban bízva él, az könnyen benne marad bűneiben – hiszen úgymint megbocsát az Isten! És a példabeszéd szerint látható, hogy nincs „úgymint megbocsátás”. Nekünk az igazságosságot szem előtt tartva kell cselekednünk, hogy az irgalmassággal találkozhatunk. Ha az igazságot nem tartjuk szem előtt, és a bűneinkre legyintünk, akkor az irgalmasságban hiába reménykedünk, csak az igazságossággal fogunk találkozni, mint a példabeszédbeli gazdag ember.

Más szavakkal élve bűnbocsánat csak igazi, mély, komoly bűnbánat után lehet. Ha bűnbánatot nem tartok, akkor a bűnbocsánatról ne is beszéljek, mert hiába említem, az csak üres szólam marad. Sőt elaltathatja a bűntudatomat, ami pedig megakadályozza a mennybe jutásomat.

Ezért beszéljünk, gondolkodjunk az igazságról (hitük alapjainak, a parancsoknak betartásáról), és a bűnbánatról (őszinte, szívből jövő megbánásról, szentgyónásról), és akkor valóban reménykedhetünk az irgalmasságban, a bűnbocsánatban.

Jánossy Gábor

A próféta szerepe az Egyház megújulásában (2. rész)

Dr. Szegedi László

Az Egyház megújulásáról szóló dolgozat sorozatunkban szólni kell az Egyház prófétai feladatáról is. Ez a dolgozat az Egyházban ma szükséges, élő prófétai tevékenységről szól.

Mottó: A prófétai beszédet el ne vessétek (1Tessz 4;19)

Nagy jel tűnt fel az égen

Az újkori prófétai jelenségekben teljesen újszerű eseményként jelenik meg Szűz Mária átfogó prófétai szerepe. Az 1830-as évektől kezdve egyre nagyobb szabású Mária-jelenésekkel találkozunk, amelyeknek prófétai mondanivalójuk van.

A Joel próféta által megjövendölt eseményeknek megfelelően ifjaink és leányaink prófétai látomásokban részesülnek, szót hallanak. A fiatal prófétalányok és -fiúk látomásai mögött többnyire nem az Úr Jézus áll, hanem a Boldogságos Szűz Mária. Ezek a fiatalok Mária prófétaiskolájának a tagjai. Ő

neveli őket, ő üzen rajtuk keresztül, ők mozgósítják a Máriát tisztelő hívő népet. A látnokok, a látomás helyére zarándokoló hívek és mindazok, akik részt vesznek az adott lelki mozgalomban, hozzátartoznak Mária prófétai iskolájához, hadseregéhez, akiken keresztül korunkban vívja harcát a gonosz ellen.

Az újkori Mária-jelenés sorozat a csodás éremmel kezdődött. A Szűzanya csodás érmet készíttetett, aminek egyik oldalán az Ő domborművű alakja látható, fején tizenkét csillagos koronával, kezéből sugarak áradnak, lába pedig a földgömbön kúszó kígyót tapossa. Körben felirat: Óh, bűn nélkül fogantatott Szeplőtelen Szűz Mária, könyörögj értünk! A csodás érem, a hozzáfűződő történet és az érem viselése sajátos lelkiséget sugároz az egyre egyházellenesebb, profánabb korban. A Szűzanya nem nagy beszédet mondott, nem teológiai előadást tartott, hanem csodás érmet adott. Mária az érmen keresztül arra hívta a híveket, hogy erősen higgyenek az ő büntelen életében és pártfogásában. Mária korunkban lett Isten nagy jele, aki vezeti Isten harcát a gonoszlelek ellen. A Szűzanya lába alatt lévő, megtiport fejű sátán az eljövendő erkölcsi harcra hívja fel a figyelmünket, amit Mária végül is meg fog nyerni. A csodás érem prófétai eleme az eljövendő nehéz korok sejtetése, és a Szűzanya fokozott oltalmába vetett bizalom a várható küzdelemben. Mária áldott, Isten megáldja, győzni fog, minden egyszerűsége és az aránytalan erőviszonyok ellenére.

Nem dolgozom fel az elmúlt idők máriás jelenségeinek mondanivalóját, nem készítek belőle szintézist, csak arra az ívre szeretnék rámutatni, amit megrajzolnak. Korunk fokozódó istentelensége következtében az Egyház szentségi hite széles rétegek életében nagy mértékben kiüresedett és formalista lett. Ebben a légkörben az egyházi közösség összetartozása gyengült, s egyre jobban rutinra, továbbá világias motívumokra épült. Egyszerűen, röviden egyre kevesebben vettek részt az Egyház szentségi tevékenységében. Aki részt vettek, azok sokszor lélektelenül voltak jelen, személyes kapcsolat nélkül Krisztussal. A Mária-jelenések tapasztalata felszította a jelenlévőkben a természetfeletti valóság realitásába vetett hitet, és lelkes közösséget hozott létre. A Szűzanya tanítása Krisztus misztériumaiból ma is sugárzó erőt hangsúlyozza, amit hitünk gyakorlásán keresztül befogadhatunk, s azzal legyőzhetjük a gonoszt. A növekvő istentelenségben ez nem egyik megoldás, hanem egyetlen út. Az Egyháznak sokkal mélyebben kell hinnie, sokkal jobban kell Krisztusból élnie, mint tette a múltban. A Szűzanya egyszerű fiatalokat, gyerekeket választ a hívő népből. A jelenés helyén mozgalmat indít, és a helyet a lelkiség központjának alakítja ki a látnokokon keresztül. Mária bűnbánatra hív, és a rózsafüzér imádkozását kéri a bűnösök megtéréséért. A prófétai üzenetek egyre

inkább a hűségre buzdítanak, és a krisztusi élet megújítását tűzik ki céljuknak. Ebből a szempontból legklasszikusabb jelenés Medjugorje. A Gospa 1981. óta rendszeresen megjelenik a látnokoknak, és üzenetein keresztül a mélyebb lelkiéletre oktatja azokat a milliókat, akik kapcsolatba kerülnek a jelenéssel.

A máriás üzenetek egyrészt meg akarják őrizni, tisztítani, erősíteni az Egyház hagyományos, szentségi hitét, az elfejtett gyónást és a szentmise értékelését, az azon való részvételt. Másrészt meg akarják újítani a lelkiéletet: a Biblia olvasására hívnak, ami az elmúlt századokban nem tartozott hozzá a katolikus jámborsághoz. Bűnbánat helyett a megtérést hangsúlyozzák, ami biblikusabb, mélyebb a bűnbánatnál. A böjtre szóló felhívás pedig vissza akarja állítani az Egyház régi böjti fegyelmét elkényelmesedett korunkban.

Az üzenetekhez hozzátartozik a rózsafüzér szorgalmazása. A rózsafüzér harci fegyverként szerepel a gonoszság elleni harcban. Mária imát kér az egész világért, az ima hatalmáról beszél, és az ima győzelméről a gonoszság elleni harcban.

Evilági szempontból képtelenség, nevetséges, gyenge hitű keresztények előtt egyenesen bosszantó Mária stratégiája, és eleve kudarcra ítélt vállalkozás egy olyan korban, amelyben a hatalom, a tudomány, a gazdaság, a társadalom a tudatos szervezés gátlástalan magasiskoláját járja. Ez teljesen igaz. Mária prófétaként arról a lelki nyomorról és eljövendő összeomlásról beszél, ahová ez a fejlődés vezetett, és aminél még nagyobbhoz vezet a jövőben.

Mária alulról építkezik, egyszerű emberekből akar létrehozni igaz közösséget. Ezt a közösséget meg akarja nyitni a Szentlélek befogadására az igaz életben keresztül. A híveket pedig a Szentlélek karizmáira akarja megnyitni azáltal, hogy a Krisztus életébe, érdemeibe vetett hitet próbálja növelni a rózsafüzér imán keresztül. A rózsafüzér szentségi jel, amely megnyitja Krisztus lelkének, életének gazdagságát az imádkozók előtt. Mária a rózsafüzéren keresztül lassan két évszázada küzd világméretekben a Szentlélek kiáradásáért. Amennyiben Isten megáldja ezt a csapatot, az áldás miatt lesz jövője.

Az újkori Egyház életének leggazdagabb, legintenzívebb és legállhatatosabb eseménye a Mária-jelenésekre épülő prófétai mozgalom. Minden ügyet el lehet rontani, ezt a mozgalmat is lehet helytelenül megélni. Ha a látomások nem a krisztusi életet szolgálják, hanem önálló, központi szerepet töltenek be egyes hívek életében, és számukra ez a kereszténység lényege, az helytelen. Helytelen az is, ha az eljövendő események iránti kíváncsiság hajtja az embereket, s azt gondolják, hogy a jövendölésekből megismerik a jövő titkait.

A Mária-jelenések előre megmutatták a korunkban bekövetkezett, és a jövőben még súlyosabbá váló erkölcsi, hitbeli, társadalmi zuhanást, összeomlást,

de meg is óvnak bennünket attól, hogy kétségbeesünk. A Mária-jelenések ösztönöznek bennünket, hogy Jézushoz és Egyházához hűségesek maradjunk, továbbá serkentenek bennünket, hogy öntudatosabban, hűségesebben és nyitottabb szívvel vegyünk részt Krisztus Urunk világméretű harcában. A Mária-jelenések továbbá erősítik bennünk a reményt, hogy Krisztus győzni fog.

A jelenések nem arra indítanak bennünket, hogy csak ezekkel foglalkozzunk, hanem arra, hogy teljesítsük Krisztus Egyházával szemben minden kötelességünket. Buzdítanak, hogy álljunk ellent az anyagiasságnak, az érzékiségnek, a világiasságnak. A Mária-jelenések serkentenek bennünket, hogy teljesítsük a keresztségünkől fakadó prófétai küldetésünket. Ezek az események hozzásegítenek bennünket, hogy Mária szívével éljük meg Jézus mellett korunk drámáját, harcát, győzelmét.

A végső időkben hamis próféták támadnak

Az Úr elmondta, hogy a végső időkben „támadnak hamis krisztusok, és hamis próféták, és nagy jeleket és csodákat művelnek, hogy tévedésbe ejtsék a választottakat is, ha lehetséges volna” (Mt 24;24).

Izrael történetében fontos szerepet játszottak a hamis próféták, akikkel az Úr igaz prófétáinak igen sok bajuk volt. A sok hamis próféta között Zakariás megjövendölte, eljön az idő, amelyben, ha egy prófétának látomása lesz, letagadja, mert „szülei, apja és anyja azt mondja majd neki: Nem maradhatsz életben, mert hazugságot beszéltél az Úr nevében. Azon a napon majd minden próféta szégyelli látomását, nem öltenek majd gyászruhát, hogy hazudjanak” (Zak 13;3-5) Izrael oda jutott, hogy hazudni és prófétálni ugyanazt jelentette a nép tudatában az elszaporodott hamis próféták tevékenysége nyomán.

Az újkorban megnövekedett a hamis próféták súlya, mert az újkori államok létrehozásában és kibontakoztatásában rendkívül fontos szerepet játszottak a hamis próféták. Az egyszerű, hétköznapi, hazaszerető vagy demokratikus stb. polgárok tömegének véletlenül sem jutott eszébe, hogy hamis próféták vezetik az újkori államok ideológusai képében, és hogy mögöttük a gonoszlélek áll. Ez a megállapítás nyilván túlzónak tűnik a józan olvasó előtt, amit természetesnek is tartok. Nem azt állítom, hogy a gonoszlélek megjelent minden általam hamis prófétának tekintett ember előtt, és megegyeztek, hogy ő a sátán szolgálatába áll Faust doktor módjára, viszont előfordulhat, hogy egy-egy hamis próféta tudatosan állt a gonosz szolgálatába. Megdöbbentő Richard Wurmbrand Marx és Sátán című munkája (Stephanus kiadó, 1997. 1. kiadás). A szerző Marx verseiből, könyveiből, újságcikkeiből, családi életének adataiból kimutatja, hogy Marx egyetemista korában sátánista kör tagja volt,

amelynek később ő lett a vezéralakja. Istennel szemben óriási gyűlölet lobogott benne, le akarta taszítani az égből. Programja volt, hogy az egész emberiséget, mindent elpusztítva, kínozva a kárhozatba taszítja, majd követi. Nyilván nem minden fasiszta, bolsevista és egyéb funkcionárius tudatos sátánista, de erre egyáltalán nincs is szükség ahhoz, hogy valakiből hamis próféta legyen. Azokat az ideológusokat nevezem hamis prófétáknak, akik nemes eszméket elabszolútizálnak, azokat gögösen hirdetik, ellenségeiket gyűlölik, s az eszme szolgálatában boldog jövőt ígérnek az ideológia híveinek. Az ideológusok az eszméik lényegét alkotó bűn miatt pusztulást hoznak a társadalomra. Ezeket az embereket szerepük alapján nevezem hamis prófétáknak. Ismétlem, hogy nem az újkori fejlődést nevezem sátáni alkotásnak, hanem annak kihasználását az egyre nagyobb bűnök szolgálatában. A német hazaszeretetet nem sátáni dolog. Ahogy azonban Hitler vezetésével kibontakozott a német hazaszeretet, abban sátáni hatás volt. A társadalmi igazságosság nem sátáni intézmény, de ahogy a bolsevizmusban megvalósult az eszmény, abban van sátáni vonás. Az újkorban az ideológiák lettek a sátán trójai falovai, ezeken keresztül nyert széles teret a társadalomban.

Az újkor szellemi arculatának kialakításában rendkívül fontos szerepe van a hamis prófétáknak. Az újkor lelkes, elhivatott, a vallásos múltat gúnyoló, az Isten nélküli gyönyörű jövőt meghirdető laikus hadseregének tipikus prófétái szerepe volt, amit ők nem egyszer értettek is. Vörösmarty Mihály, Petőfi Sándor, Niche stb., tudatában voltak az ő prófétái szerepüknek. Mindenféle próféta, akár igaz, akár hamis, mindig a tartalmas életről beszél. A próféta az igazságot hirdeti. A próféta a jövőndő szép és jó életet tárja elénk. Az ideológusok a társadalom elé tarták a gyönyörű náci jövőt, vagy a vörös paradicsomot stb. A próféta a boldogsághoz vezető utat mutatja. Az igazi prófécia beteljesedik, a hamis hazugnak bizonyul. A társadalom pedig sohasem fárad bele az újabb hamis prófétáknak hitelt adni.

A hamis prófétáknak nemcsak az újkor szellemi arculatának kialakításában volt fontos szerepük, hanem az istentelen társadalom felépítésében is.

Egyre keményebben bűnhődik, aki szembeszáll a pártfunkcionáriusok, a média, a tudomány, a gazdasági élet, a szórakoztató ipar hamis prófétáival, és a mögöttük álló hatalom súlyával. Sikerült felépíteni az ízeiben is istentelen társadalmat. Sokkal átfogóbb intelligencia áll e mögött az alkotás mögött, mint azt bárki emberfia ki tudta volna gondolni. Mesebeli fizetést vesznek fel az ezt a cirkuszt szolgáló tévésztárok, politológusok, akiktől megtudhatjuk, hogy itt minden szép és jó. Továbbá megtudhatjuk tőlük – egyszer könnyed csevegő hangon, más alkalommal nagyképű, tudományos mezbe öltöztetve,

esetleg maró gúnnyal vagy elemi felháborodással előadva tanaikat –, hogy erkölcs, munka, család, Isten, Egyház nevetséges, idejétmúlt, kirekesztő, ezért kirekeszteni való jelenségek. A kereskedelmi tévék műsorait kell nézni, akik jó pénzért, tudatosan kiszolgálják ezt a rendszert, és ezzel öntudatlanul a gonosz lelket is.

A hamis próféták végeredményben sátáni célokat szolgálnak, s a társadalom egy részének átmeneti kibontakozásán keresztül végeredményben az emberiség erkölcsi, társadalmi, biológiai, ökológiai összeomlását szolgálják, akár náciak, akár bolsevisták, akár a globalizáció emberei.

A gonoszlélek gonosz. Ez azt jelenti, hogy önmagáért akarja a rosszat, hazugságot, a gyűlöletet, a széthúzást, a pusztítást, a pusztulást és a halált. A gonoszlélek mindezt nem csak a jók számára akarja, hanem mindenki számára. A gonosz a világban nem léphet fel álarc nélkül, őszintén, mert rendkívül kevesen vannak azok, akik tudatosan elkötelezett hívei. Az emberiség nagyobb részét az öntudatos gonoszokon keresztül hazugsággal, erőszakkal fokozatosan hatja hatalmába.

A prófétai üzenetek természetrajza

1. Te leszel a sugalmazó Isten

A prófétai ismeret forrását – akár szózatot kap a próféta, akár látomást túlvilági vagy evilági dolgokról – a hívek többsége úgy képzei el, hogy az Úr megszólal, emberi hangon beszél, és elmondja gondolatát a prófétának, aki csupán szócsöve az Isten ajkáról hangzó szavaknak. Amikor látomást kap túlvilági dolgokról a próféta, akkor pedig úgy képzei el a hívek, hogy a fátyol felemelkedik, s láthatóvá válik az égi esemény. Ez az elképzelés igen naiv és pontatlan. Azt, hogy mi is játszódik le igazából a próféciaiban, csak megközelíthetjük bizonyos fokig a tényekből.

A prófétai kijelentésben elhangzó emberi szó, valóban Isten szava, de nem oly módon, hogy Isten ezeket elmondta az illetőnek. Amennyiben Isten megszólalna emberi hangon, úgy nyilván az Ő gondolatait mondaná el, az Ő intelligenciájának megfelelő módon. Egy ilyen gondolatközléshez nincs kellő átfogó szemléletünk, megfelelő szókincsünk. Nagyon fontos megállapítás, hogy Istennek különben sem az a célja, hogy tudományos ismereteket közöljön eljövendő korokról.

Isten nem emberi szóval mondja el gondolatát, de a próféta mégis emberi szónak hallja Isten üzenetét. Ennek az az oka, hogy azt az ismeretközlő szellemi érintést, amit a próféta kap Istentől, emberi szóként fogja fel, dolgozza fel az emberi természet. Ő valóban hall, valóban Isten szavát hallja, de nem

oly módon, hogy Isten emberi szavakat hallat, hanem az isteni érintést az emberi szervezet emberi szónak hallja, ahogy a rádióhullámokat a rádió emberi hanggá formálja.

A prófétai érintés feldolgozásába, hogy konkrétan milyen szót hall a próféta, belejátszik az ember erkölcsi minősége, intellektuális képessége, ismeretei, világnézete, tapasztalatai, világképe, vallási ismeretei, vérmérséklete stb. Ugyanazt az érintést másképpen dolgozza fel egyik próféta, mint a másik. Amikor Sámson prófétai érintést kapott, hogy mentse meg a népet, benne úgy realizálódott a kép, hogy na kit kell összeverni? Másképpen fogalmazódott ez meg Jeremiás prófétában, aki megtérésre hívta népét, és másképpen Jézus Krisztusban, aki életét áldozta értünk.

Isten elfogadja a próféta egyéniségét, szellemi szintjét, mint sajátját, azonosul vele és ezen keresztül beszél. Mérhetetlen megalázódás ez az Isten részéről. A „műveltebb” lelkek nem is tudják elfogadni kinyilatkoztatásnak az egy náluknál primitívebb lélek szintjén megjelenő isteni kijelentést. Ezt fejezi ki pontunk címe, amit Mózesnek mondott az Úr: te leszel a sugalmazó Isten.

Számtalan eseményt lehetne felsorolni a magán-kinyilatkoztatásokból, amelyek igazolják ezt az állítást. Sienai Szent Katalin Dialógusában a Mennyei Atya olyan áhítatos tisztelettel beszél Aquinói Szent Tamásról, mint Katalin. A LaSaletti jelenések első levelében Isten stílusa, gondolatvilága egy igen egyszerű falusi lány szellemi horizontján mozog.

A prófécia annak a körnek szól, amelyiknek Isten üzeni. Ez lehet egy szűk közösség, egy család vagy egyházközség, lehet egy nemzet, és szólhat az egész Egyháznak. A prófécianak azok számára van mondanivalója, akiknek szól. Akiknek szól, azok jól teszik, ha figyelnek rá, akiknek nem szól, azok számára legfeljebb érdekesség, ha ilyen esemény iránt fogékonyak.

A magán-kinyilatkoztatásban az Úr abban a világnézetben, vallási tudatban beszél, amiben a látnok él. Katolikus látnoknak katolikus gondolatvilágban mozog, protestánsnak pedig az ő gondolatvilágában. Természetesen ebből a beszédből hiányozni fog a gög, előítélet, pontatlan kifejezés a másik vallás igaz értékeiről.

2. Időpontok a próféciaiban

Az Úr Jézustól azt kérdezték az apostolok mennybemenetele előtt, hogy mostanában állítja-e helyre Isten országát? Az Úr Jézus válasza az volt, hogy ne találgassanak, hanem tegyék a dolgukat. A próféciaakra fogékony lelkek örök magatartása ez az epizód, amelyben a lelkes hívek nem az Úr Jézust, hanem az apostolokat követik. 1998-ban részt vettem egy találkozón a Szent

István bazilikában, amin Don Gobbi bejelentette – a közönség lelkes ovációjára –, hogy 2000-re győzünk. Ez azt jelentette, hogy a jubileumi évre megtörik az istentelenség hatalma a világon. Óvakodni kell attól, hogy időrendi meghatározásokat állítsunk fel, jól értesültként, magán-kinyilatkoztatásokra hivatkozva. Nem tudhatjuk, hogy melyik kijelentés feltételes és melyik biztos tény. Nem tudjuk, hogy egy eseményt szó szerint vagy jelképesen kell-e érteni. Nem tudjuk, hogy egy nagyon közelinek hirdetett eseményt az örökkévalóság szempontjából nevez Isten közelinek, vagy az emberi élethez képest, esetleg még rövidebb távlatban is közeli az esemény. Keresztelő Szent János kétezer évvel ezelőtt azt mondta, hogy a fejsze már a fák gyökeréhez ért, az Úr kitakarítja szérűjét. Szent Péter azt írja első levelében, hogy elérkezett mindenek a vége. A manduriai próféciaik világméretű katasztrófát sejtetnek egész közeli időkre. Rengeteg adatot lehetne felsorolni. Ezekből a kijelentésekből csak annyit tudunk és kell kiolvasnunk, hogy igen bűnös korban élünk. Ezt próféciaik nélkül is tudjuk, ám a próféciaik fokozott lelki összeszedettségre hívnak. Figyelmeztetnek bennünket, hogy ne azzal a létlélménnyel intézzük el a világhoz való viszonyunkat, hogy a világ mindig bűnös volt, most sem rosszabb, mint régen volt, az a fontos, hogy nekünk pillanatnyilag emberileg jól menjen a sorunk.

A különböző magán-kinyilatkoztatások ismeretéből nem lehet pontos, átfogó képet alkotni az eljövendő eseményekről, mert nem egységes kép összeilleszthető részei.

A próféciaik arra valók, hogy a hívő embert hozzásegítsék a végső időket Isten szemével nézni, Isten szívével érezni, felelősséget vállalni Isten társaként az események irányításban.

3. Jaj a földnek a rá váró csapások miatt!

A prófétai jövendölések oktatnak, buzdítanak, reményt adnak a hűségesekeknek és a megtérő bűnösöknek, továbbá hirdetik az igazakra váró megdicsőülést, és hirdetik az istentelenekekre váró büntetést, ami földi csapásokkal kezdődik, és a végső kárhozatban végződik.

Ebben a fejezetben a próféciaik fenyegető jövendöléseiről tárgyalunk, mert ezek nem egyszer hívő emberek számára is érthetetlenek, botránkoztatók, és ezért hitelességüket kétségbe vonják.

Először fel szeretném idézni, amit a próféta egyéniségének a szerepéről mondtam korábban. A próféta megrendülten átéli Isten megvilágosítása alapján a bűn súlyát. Pio atya gyóntatta öcsémet. Ő a „nagyobb bűnököt” korábban meggyóna egy másik papnak, hogy előtte csak a két nap alatt előforduló

kisebb bűnöket kelljen meggyónnia. Azzal kezdte, hogy káromkodtam. A prófétai karizmával megáldott pap, azonnal kidobta a gyóntatószékből, takarodj jelszóval. Pio atyának megrendítő bűnélménye volt prófétai képei alapján, és ez a kép élt benne, amikor bűnről szólt, bűnnel találkozott.

Isten a prófétán keresztül megtérésre hívja a bűnöst. A próféta szenvedélyesen átéli Isten fájalmát. Amikor elhatalmasodik a bűn, és a társadalom jelentős része egyre nagyobb bűnök útját járja, akkor a bűnös megkeményedik, gögös lesz, fölényes, gúnyolódó Istennel szemben, óriás bűnöket követ el a társadalommal szemben. A megkeményedett, tömegesen bűnben élő ember pusztulásába rohan.

A tényekből és a prófétai üzenetekből is látható, hogy drámai, mondhatjuk tragikus küzdelem játszódik le korunkban, az egyre nagyobb bűnökbe zuhanó világ megmentéséért. A küzdelemben az egyik oldalon áll Isten, az Istenhez hűséges nép, amiben kiemelkedő szerepet játszik a próféta. A másik táborban pedig a gonosz lélek, a hamis próféta és az istentelen nép található. Napjainkban különösen jól érzékelhető ez a küzdelem az említett posztmodern kor eseményeiben. A prófétai kijelentések nagyon kemény ítéletet hirdetnek korunk istentelenségéről. A világméretű pusztulást kilátásba helyező prófétai kijelentéseknek sem időpontját, sem feltételes illetve tény voltát, sem jelképességét illetve realitását nem ismerjük.

Az esetleges óriási összeomlást a következő módon gondolom el. A prófétai irodalom többször is beszél arról, hogy a gonoszlelkek társadalmi hatása növekedik a közéletben a XIX. század második felétől (La Salette). Több kijelentés van arról, hogy a XX. század végén felülkerekedik a gonosz hatalma a társadalomban. Ezt ma különös prófétai kijelentések nélkül is tapasztaljuk napról napra. A gonoszlelek nagyon befészkelte magát az emberek szívébe, és terrorizálja az egyéneket és a társadalmat. Amennyiben katasztrófális természetes vagy rendkívüli események következnek be, az az Isten büntetése lesz a következő módon. A gonosz csábít, és mindig hazudik, állandóan pusztítana, ha Isten megengedné neki, de nem engedi meg. Isten az égbekiáltó bűnök eddig ismeretlen elhatalmasodása miatt megengedheti, hogy a gonosz kimutathassa igazi arcát azoknak, akik hatalmába adták magukat. Ettől Isten óvjon minket. Ez nem lehetetlen. Isten büntetése abban is állhat, hogy megengedi a gonosznak, hogy pusztítson eddig még nem látott mértékben. A prófétákat úgy is fel lehet fogni, hogy Isten kitért karú emberei, akik Isten áldását hozzák a népre, és igyekeznek távol tartani Isten büntetését, de erről majd a következő fejezetben.

Mózes résen állt, hogy elfordítsa az Úr haragját

Kedves ismerősöm idézte kissé mosolyogva a 105. zsolnárt, hogy az „Úr már arra gondolt, hogy eltörli őket (Izraelt), ha nem lett volna Mózes, akit kiválasztott. Ám ő résen állt színe előtt, elfordította az Úr haragját, hogy ne ártson nekik”. Valóban mosolyogni való, ha felszínesen figyelünk erre a szövegre. Mózes résen állt, hogy kikönyörögje Isten irgalmát a bűnös néppel szemben, amikor az Úr már el akarta törölni Izraelt, s ezért nem kellett elpusztulnia. Azonban egyáltalán nem olyan képtelenség ez a kijelentés, ha úgy értelmezzük a szöveget, hogy az Úr azért emelte fel Mózeset, hogy közbenjárhasson a népért, és az Úr partnernek tekinthesse Mózeset, akinek a szavára hallgat. Erre azért van szüksége Istennek és embernek, hogy az ember, jelen esetben a próféta, társa lehessen Istennek a világ sorsának irányításában.

A próféta nemcsak üzenetet közvetít, hanem Istennek társa a világ sorsának intézésében. Ez mindenképp előtt a Szűzanyára érvényes, de minden prófétára és az egész Egyházra is. Frans Horthuis – egy ma élő holland próféta, akit Európához küldött az Úr – számol be arról, hogy egy alkalommal, amikor az Úr Jézus már nagymértékben átalakította a gondolkodásmódját, életét, azt mondta neki, hogy most már beleszólhat Európa jövőjébe.

Isten végtelenül tökéletes, személyes szeretettel szeret mindenkit. Istennek azonban vannak kiválasztott emberei, akiknek fokozott jelentőségük van a történelemben. Ez mindenképp előtt a Szűzanyára érvényes, de minden prófétára is vonatkozik. Isten gyakran ki is fejezi személyes, isteni szeretetét a próféta iránt. A próféta számára óriási élmény Isten személyes gesztusa. A próféta szavának nagy súlya van Isten előtt, ahogy látjuk Mózes történetéből is. Még inkább érvényes ez a Boldogságos Szűz Máriára. Ebből a tényből érthető meg a Szűzanya szava, amit felszínes hívek megmosolyognak, vagy éppen felháborodnak rajta, hogy Isten haragját olyan nehezen tudja visszatartani. Ilyen élménye volt Pio atyának is, aki úgy élte meg, hogy ő tartja vissza Isten haragját, de nem tudja, hogy meddig tudja még ezt megtenni.

A manduriai prófétalány, Debora könyvét olvasva alakult ki bennem a következő üdvtörténeti kép. Az emberiség helyzete hasonlítható egy buszhoz, ami fék nélkül rohan lefelé szerpentines úton, hajtókanyarokon keresztül, szakadékok között. Minden embernek van egy saját kis kormányja és fékje a buszon, amelyek összeadódva irányítják a busz útját. A prófétáknak olyan kormányja és fékje van, ami sokkal hatékonyabban tudja a busz mozgását – irányát és fékezését – meghatározni, mint a többieké.

Mindez nemcsak a kiválasztott prófétákra vonatkozik, hanem az egész Egyházra is. Pontosabban a kiválasztott próféták részei az egész Egyház

prófétai tevékenységének. Isten várja, hogy az Egyház hűségesen teljesítse prófétai küldetését a növekvő megpróbáltatások között. Az üdvösség története egyre drámaibb történet, amelyben lényeges szerepe van Szűz Máriának, a prófétáknak, a szenteknek és Isten egész hívő népének. És igen drámai hatalma, szerepe van a gonoszléleknek, a sátánistáknak, a súlyos bűnökbe merülő, hitüket elhagyó lanya keresztényeknek. Ebben az állandó drámai küzdelemben alakul az Egyház és az egész emberiség üdvösségének eseménye.

Összefoglalás

A bűnbeesett világban Isten vándorló népe hajlamos az eltunyulásra, hűtlenségre, a gonosz pedig egyre nagyobb erővel támad a befolyása alá került embereken keresztül. Az üdvösség küzdelmében fontos szerepet játszanak Isten választott prófétái, akik felrésznek, utat mutatnak, és Isten eszközeivel harcolnak az igazságért. Az egész Egyháznak van prófétai feladata, hisz az Egyház Krisztus művét folytatja. Az Egyház tagjainak egyrészt prófétai jelnek kell lenniük evangéliumi életükkel, másrészt pedig nyitottnak kell lenniük, hogy a Szentlélek prófétai üzenetét felfogják és hirdessék, amikor a Lélek rajtuk keresztül szólni akar. A prófétai karizmát nem mindenki egyformán kapja. Korunkban meggyengült a keresztény nép prófétai tudata, pedig éppen korunk drámai küzdelmei között lenne nagyon szükséges, hogy hitelesen éljük az evangéliumot, hogy erőteljesen hirdessük az istentelenségre váró összeomlást, és Krisztus végső dicsőségét.

(Az első rész a XIX/2. lapszámban található – a szerkesztő)

A tékozló fiú bátyja

Döbbenetes a tékozló fiú történetét (Luk 15,11-32) az Ó- és az Újszövetség viszonyából látni. Mert az otthonmaradó elsőszülött fiú és az édesapa viszonya nincs benne feloldva. A kisebbik fiú sorsát viszont tisztán látjuk. Ő mindent törvénytelenül, de őszintén cselekedett. Kikérte a vagyonát, akkoriban is szokatlan és törvénytelen módon. Eltékozolta nyugodt szívvel. És bűnbánatot tartott igaz szívvel. És visszatért az atyai házhoz tiszta szívvel.

Az otthonmaradó és látszólag mindent a törvény, az apa akarata szerint cselekvő fiú pedig miért nem volt képes őszintén viselkedni? Miért nem volt képes az elsőszülött fiú odaállni az édesapja elé, és kérni a sajátjából, abból, ami törvény szerint valóban őt illette: „Édesapám meghívom a barátaimat,

adj nekem egy gödölyét erre az alkalomra!” Mi lehetett az, ami visszatartotta ettől?

Talán „csak” annyi, hogy hiú volt. Ugyanolyan nagyra tartotta magát, mint az édesapja, akiben csalódott, mert tékozló öccse pimasz kívánságát teljesítette, majd kimutatta örömét, amikor mindenét eltékozolva az bűnbánóan megjelent a birtok határán. Rájött, hogy az édesapjához képest mégiscsak senki. És tisztában volt azzal is, hogy édesapja ezt tudja. Pedig az édesapja szerette, és ha fel is róttá volna, nem azért róttá volna fel, mert őt megbántotta, hanem mert a fia saját maga ellen cselekedett: a tiszta atyai örökségbe belecsempészett valami rosszat. Ezt az édesapa nem adhatja oda az örökség részeként, ezt onnan ki kell vennie. Ezért azt mindenképpen szóvá kell tennie.

Ezt viszont tudta az idősebbik fiú. Tudta, nem sejtette. Hát ezért viselkedett így. Mi ez hát, ha nem hiúság, és az ebből fakadó szeretetlenség? Mi ez, ha nem az Ádám és Éva vétkéhez hasonló vétek? De ennek semmi köze az átérédo bűnhöz; mert ez az a személyes vétek, aminek súlyos, a lélek üdvösségét befolyásoló következménye van. Ez nem a bűnösen örökölt társadalom, amibe ha beintegrálódunk, nemcsak a magunk, hanem akarva-akaratlanul, az elődeink bűneivel is bajlódunk kell.

Az atyai ház mentes volt ettől a bűntől. És ráadásul az otthonlevő fiú nem-hogy megértette volna édesapja a lelki halálból visszatérő fia fölött érzett örömét, és osztozott volna benne, hanem az Atya türelmes szeretetét a végletekig próbára tette. Talán szerencsére, az evangélista nem fejezi be a történetet. Tovább gondolkodhatunk rajta, hogy vajon mik motiválták az otthon maradt fiú viselkedését...

Bálint Zsolt

Csak semmi rosszat

Az utóbbi időben több helyről is hallottam azt a „felszólítást”, mely szerint csak semmi rosszat ne mondjunk a másik emberről, kizárólag jót. Ferenc pápa is 2013. szeptember 5-én erről beszélt. Ez elméletileg egy igen pozitív hozzáállás, melyet azonban érdemes egy kicsit átgondolni.

Ha valakiről mindig csak jót mondok, akkor az illető nagyobb önbizalommal fog rendelkezni, hiszen tudja, hogy jellemzően jót cselekszik, attól függetlenül, hogy Isten szemszögéből nézve az tényleg mindig jó-e. Tehát az illető öntudatán segítek ugyan, de nem biztos, hogy az igazság felé terelem ezen

hozzáállással embertársamat. Lehet, hogy éppen így altatom el a bűn iránti érzékenységét.

A másik véglet, amikor mindig csak rosszat mondok a másiktól. Ez elkese-
redésbe – egyes esetekben a bűnbe, a rossz cselekedetekbe – vezető hozzáál-
lás, hiszen ilyenkor már úgy véli a másik, hogy teljesen mindegy mit teszek,
úgyis minden mindig rossz. Ez nyilván nem igaz, de ilyen érzést válthat ki.
Ezzel is a bűnbe sodorhatom embertársamat.

Itt is, mint annyi más esetben, valószínűleg a középút lenne a legjobb,
melyet oly nehéz megtalálni. Az alap probléma, hogy emberekként, ha nem
vizsgálom és értékelem embertársam viselkedéseit, akkor egyrészt sokkal ne-
hezebb eligazodnom, hogy kihez közeledjek jobban vagy kitől tartsak inkább
lépéstávot, másrészt az egymás neveléséhez, egymás terelgetéséhez is szük-
séges a bírálat. Ne keverjük össze a bírálatot, a megítélést az elítéléssel! Az
elítéléshez egyedül csak Istennek van joga.

Az emberek közötti viszonyban, az együttélés folyamán először meg kell
ítélnem, el kell bírálnom a másik ember cselekedeteit, mert csak ezen bírálat,
ítélet alapján tudom megfogalmazni, mi az, ami nem jó és mi az, ami jó a
cselekedeteiben, hiszen csak ez alapján tudok segíteni a jobba válásban. Az
ember a saját szemében a gerendát is alig veszi észre, a másik emberben a
hibák megtalálása, észrevétele mindig könnyebb. Ez az, ami miatt a kívülálló
jobban, tisztábban lát engem, annak ellenére, hogy gyakran hisszük, hogy mi
magunk látjuk minden hibánkat. (Ebben az esetben csak a jóindulatú bírálatról
beszélünk.) Nézzük meg, hogy mit tanít a Biblia az ítéletről.

Jézus mondja: „*Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnék el.*”
(Lk 6,37). Ezt szoktuk hangoztatni, ez egy közismert idézet a Bibliából (erre
épül a bevezetésben említett hozzáállás). Van azonban egy másik jézusi mon-
dás is a Bibliában, ez így hangzik: „*Ne ítéljetek látszat szerint, hanem igaz
ítélettel ítéljetek*” (Jn 7,24). Tehát nem szabad elítélnünk senkit, de igaz
ítélettel azonban kötelességünk is ítélni.

Mit jelent ez, hogy látszat szerint ne ítéljetek? A látszat szerinti ítélet a fel-
színes, feltűnő dolgok, az első benyomás szerinti ítélet. Ezeket is szem előtt
kell tartanunk ugyan, de ez csak a látszat, a felszín. Nekünk ennél mélyebbre
kell tekinteni. A cselekedetek és a kimondott szó alapján, megfontoltan kell
az igaz ítéletre törekednünk, hiszen az ítéletmondás, az ítéletalkotás alapvető
emberi funkció. Ami rám tartozik, abban ítélnem kell, mert ha nem ítélek,
nem alkotok véleményt, az is ítélet, véleményalkotás, és súlyos következmé-
nyei lehetnek (a hallgatás, az eltusolás, beleegyezést jelent – vétkesek között

cinkos, aki néma). Nehéz az igaz ítélettel való ítélet, az igaz bírálat, sokszor a
lehetetlenséggel határos, mégis ez a Jézus által elének állított mérce.

A bírálat általában senkinek sem esik jól, ezért is szeretnénk azt kérni sok-
szor, hogy semmi rosszat, semmi bírálatot ne halljak – az én bírálatomat nem
akarom hallani. És valóban, ha valaki itt megreked, hogy csak bírál, az igen
helytelen álláspont. Nem szabad elfelejtenünk Jézus szavait, figyelmeztetését
sem, aki azt mondja: először négy szem közt, majd szűk közösségben, vé-
gül az egész közösség előtt kell megfeddni azt, aki helytelenül jár el, utána
– ha elkerülhetetlen – ki kell rekeszteni (vö. Mt 18,15-17). Tehát bírálunk
igenis kell, csak az a kérdés, hogy milyen mértékben, milyen hangnemben,
milyen dolgok szem előtt tartásával bírálunk, és hogy megrekedünk-e csupán
a bírálatnál.

Ezek alapján kirajzolódik, hogy amennyiben igaz ítélettel, igaz bírálattal
élek embertársam irányában, akkor nem járok helytelen úton. De nagyon kell
vigyáznom, hogy megrekedek-e a bírálatnál, vagy tovább tudok lépni, és ki-
találok olyan pozitív cselekedetet – esetleg hívő társaimat is bevonva ebbe –,
mely segítségével igyekszem a bajba (bűnbe) került hívő társamat kiimád-
kozni, megsegíteni, hogy minél előbb visszatérjen az igaz hithez, hogy minél
előbb (újból) megtérjen. Tehát ha imádságban és börtben igyekszem ember-
társam segítségére, akkor helyén való a másik bírálata is. A lényeg, hogy nem
szabad megrekednem a bírálatnál, mert akkor csak a negatív oldalt erősítem
azzal magamban is és környezetemben is. Isten adjon minél többünknek ele-
gendő bölcsességet és kegyelmet, hogy a bírálatoknál ne álljunk meg, hanem
imádsággal és időnként börtöléssel igyekezzünk embertársaink megsegítésére!

Jánossy Gábor

Problémáink okát keresve

Egyre többször érzem azt – több komoly hívő társammal együtt –, hogy va-
lami nincs igazán rendben Egyházunk berkei között (sem). De ez egy érzés,
melynek alapja nagyon nehezen tapintható, nagyon nehezen található meg.
Mégis az ember igyekszik keresgélni a valódi okok feltárása érdekében. Hi-
szén régi tény, hogy amíg csak a felszínt javítgatjuk bármiben, az csak koz-
metikázás lesz. De amikor az alapokat, az igazi okot tudjuk megjavítani, ak-
kor érdemben automatikusan megjavul a felszín is, ami látszik. Ez az, amiért
keresgéljük az okokat, az igazi alap problémákat. És ha megtaláltuk, és meg

tudjuk javítani, akkor nyert ügyünk van. Ezen gondolkodás, beszélgetések között valami szépen lassan kezd kirajzolódni, mely legalábbis az egyik oka lehet a mai problémáknak.

Néhány évtizeddel ezelőtt, a hivatalos néven nevezett szocializmusban jól ismert taktika volt, hogy aki nem illett bele a „vonalba”, de valamiért mégsem lehetett eltávolítani, azt a perifériára kellett kiszorítani, kitenni, és a média segítségével el kellett hallgattatni. Legjobb persze már azt elintézni, hogy ne is legyen esélyük egyeseknek kimagaslani a tömegeből, feltűnni. Már fejlődésében el kell szigetelni, el kell lehetetleníteni a „nem kívánt” személyt. Úgy tűnik, a „szocializmusban egyesült világ” is ugyanezzel a taktikával dolgozik már évtizedek óta. Európában alig várták a belga király halálát (ő köztudottan hívő keresztény volt, és akként is viselkedett), hiszen ő egy kimagasló pozitív példakép volt. És a halála után már nyugodtan lehetett mondani, hogy „ilyen a világ, nem tehetünk semmit”, ezt el kell fogadni, alkalmazkodnunk kell a negatív, vagy mindenképpen negatívabb szellemiségű vezetők „tömegeihez”. Igazán pozitív, karakteres vezető Nyugat-Európában ma nincs. Így karakteres pozitív példakép sincs, mely következtében elsilányul a társadalom. Ennek a silányulásnak lehetünk ma szem és fültanúi.

Ha ezt a képletet felismertük, akkor ennek alapján megvizsgálhatjuk, hogy Egyházunkban más-e a helyzet? Elvileg másnak kell lennie, hiszen itt a hit alap követelmény, ezért máshogy kell, hogy működjenek a dolgok is. Nézzük meg, mi volt a hivatalos szocializmus idején. Azok a papok, akik nem voltak békepapok, komolyabb pozícióba nem kerülhettek. A hitüket megvalló és komolyan megélő papok vagy börtönbe kerültek, vagy a perifériára, egy kis faluba kirakva élhettek csak életüket, nehogy „ártsanak” a nagy eszmének...

Ha visszatekintünk az elmúlt mintegy húsz évre – melyet valahogy ilyen kifejezésekkel illethetünk: rendszerváltozás, rendszerváltás, rendszer módosulás, ki-ki választhatja a neki kedvesebb kifejezést – akkor szabadság ide, szabadság oda, valahogy nem nagyon tűnt fel egy vagy két igazán kimagasló hitét lángolóan megvalló, megélő pap, aki „hittérítőként” járná körbe hazánkat. Van egy-két nagy szónokunk, van egy-két hitét láthatóan hitelesen megélő papunk, de olyan Mindszentyhez hasonló karakter nincs sehol. És ennyi év után felmerül az emberben a kérdés, hogy véletlen-e ez? Biztos, hogy az elmúlt évtizedekben nem indult papi pályára ilyen karakterű ember? Sajnos az ember csak találgathat, mert a színpalak mögé nem lát be senki – legalábbis a laikusok közül. A tény, hogy ilyen pap jelöltet csak olyat ismerünk, aki egyéb okok miatt nem tudott a felszínre kerülni, nem lett pappá szentelve. És ez zavarja az embert, hogy vannak egyéb okok. Ugyanakkor olyan kispapot, akit kispap hitoktatóként már katolikus iskolából kitiltottak a káromkodásai miatt,

azt felszentelték. Ez 2010-ben történt hazánkban. De hát a mai világban, amikor a sátán füstje már a hatvanas években ott volt Vatikánban – VI. Pál pápa véleménye szerint –, akkor ezen nem biztos, hogy csodálkoznunk kell.

Ha ezen esetekből kiindulva vizsgáljuk az eseményeket, akkor kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy nincs túl nagy különbség az evilági cselekedetek, a politikai élet és az Egyházon belüli élet között. Tudom, hogy az ember ember, akár politikus, akár pap, de mégis jólesne, ha ezzel ellentétes megállapítást lehetne tenni.

És ha nincs, vagy nagyítóval kell keresni a hiteles, kimagasló személyiséget, akik hittérítőként járhatnak körül hazánkat (a hittérítő útra nem is kapnak meghívást), akkor mitől várjuk a hit növekedését? A lazítás, a „jópofizás”, liberális cselekmény, mely az Egyházat csak bomlasztani tudja, építeni nem. Annak idején Szent Ferenc a keményen, tisztán, imádságban és böjttben megélt életével, a gregorián zenével, a liturgia precíz, legnagyobb pompában bemutatott cselekedeteivel tudta hitelesen felmutatni a krisztusi hitet, mely lassan, de biztosan elindította a tömegeket a mélyen megélt hit felé. Ez nagyon komoly munkát igényelt tőle a napi hit megélése terén, de csak így tudott téríteni (ne a Zefirelli Szent Ferenc filmből induljunk ki, az szép, de egy mai megfogalmazás – ami a liturgiát és a zenét illeti). A ma embere csak a könnyű dolgokat szereti (a média, a filmek tudat alatt ilyené alakítják az agyunkat). A komolyan megélt hit nehézségeit nem akarjuk vállalni. Azt sem akarja a ma embere, hogy a langyos hitéletében megzavarják, esetleg lelkiismeret furdalásig jusson. Így viszont csak a világhoz való igazodás következhet. De arról Jézus azt mondta, hogy pont ellentéte az általa hirdetett hitnek (v.ö. Jn 15.18-19).

Imádkozzunk püspökeinkért, papjainkért! Ez lehetőségünk és kötelességünk! Elkezdni soha nem késő és erre időt, energiát szánni, elviselendő fájdalmat vagy böjtot felajánlani soha nem elég! Név szerint imádkozzuk értük – akiket ismerünk! A többit pedig bizzuk Istenre, az ő csodálatos gondviselésére.

Jánosy Gábor

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Solymár

A XVII. század elején az ide költözött német (sváb) telepesek építették újjá a falut. Ebben az időben lett búcsújáró helyé Solymár.

A solymári kegyképet Lang Péter solymári kőműves vásárolta egy ismeretlen budai festőtől 1733-ban, és a falu melletti erdőben egy képoszlopon helyezte el. Ezzel akarta kifejezni háláját a szüzanyának, hogy ő és családja megmenekült a 30-as évek elején pusztító pestistől. A képhez már az első években sokan zárandokoltak imádkozni, hálát adni vagy Szűz Mária segítségét kérni.

1739-ben újabb járvány pusztított Buda környékén. Ebben az évben Maurer József buda-újlaki polgár is a solymári Boldogasszony képe előtt fohászzkodott a betegség elkerüléséért. Kérését Isten meghallgatta: a járvány minden szomszédját elragadta, ő azonban családjával együtt megmenekült. Hálából a régi kőoszlop helyén kápolnát építtetett Szűz Mária képének. A kápolnát 1741-ben szentelték föl. Az ezt követő évtizedekben egyre többen zárandokoltak a kegyképhez nemcsak a környező falvakból, de az ország távolabbi részeiből is.

A zárandokok számának növekedése és a Mária-tisztelet erősödése miatt Majthényi Károly akkori földbirtokos és felesége 1782 és 1788 között új templomot építtetett a kápolna helyébe, ez a mai plébániatemplom. A kegyképet a templom főoltárán helyezték el. A képet művészi faragású, díszes aranyozott keretbe tették, ezt Beló Károly óbudai szobrász készítette.

A később felújított templomot és főoltár-képet 1821. június 29-én, Szent Péter és Pál apostolok ünnepén Vurum József székesfehérvári püspök szentelte föl a Boldogságos Szűz Mária nevének tiszteletére.

A templom fő búcsúja szűz Mária nevenapján, szeptember 12-én van.

A solymári Segítő Mária (Mariahilf) kegykép prototípusa Lucas Cranachnak innsbrucki képe, közvetlen előképe pedig a passau kapucinusok templomának kegyképe. A kegyképről számos másolat készült hazánkban is.

K. D.

A Máriás Papi Mozgalom (hivatalos) körlevele

Üdvözlégly Mária! Montoire-sur-le-Loir, 2014. január 1. Mária, Isten Anyja

A Máriás papi Mozgalom országos és területi felelőseinek

Szeretteim!

Az új év elején lelkileg közel vagyok hozzátok, a béke és az éltszentség jókívánságaival, ahogy Stefano atya mondta, és kérem tőle, hogy mindannyiunkhoz rendkívüli módon közel legyen, hogy Máriától megkapjuk a kitartás és a bizalom erényét.

Legyünk biztosak abban, hogy Mária továbbra is vezeti a Mozgalmát, és hogy a világosság megadatik a nagy felelősség végrehajtásához, amit a Mozgalmunkhoz csatlakozva magunkra vállaltunk. Mária már az első üzenetekben megmondta:

„Bárcsak hagynák nagy bizalommal és ráhagyatkozással, mint gyermekek, hogy alakítsam őket. Mert akkor majd általuk ismét felragyog az Evangélium fénye ebben a sötétségbe borult világban. Ez az Én papjaim feladata: **legyenek fény a nagy sötétségben, ami el fog terjedni az egész földön, mert Én általuk és bennük jelen leszek fiaim közt a nagy megtisztulás idején, hogy megmentsem őket a döntő órákban!**” (1973. 10. 20.)

„Hogyha megmondtam nektek, hogy Szeplőtelen Szívemből árad rátok a fény a legnagyobb sötétségben, ezzel tudotokra akartam adni, hogy a **döntő pillanatokban Én magam mutatok meg nektek mindent! Megmondom, kit kövessetek, hogy hűségesek maradjatok Fiam, Jézus helytartójához és Egyházához. Megerősítelek abban, amit hirdetenek kell, hogy megmaradjatok az Igazságban. Megmutatom, kitől kell félnetek, és melyik úton járhattok, hogy elkerüljétek a bűnt.**” (1977. 12. 8.)

(Figyeljünk meg, már az első évek üzenetei előrevetítik **nagyon vészes-terhes, zűrzavaros idők következnek**, és akkor nem mindenki tud majd helyesen tájékozódni, jól dönteni, megmaradni az Igazságban, mert még

az Evangélium fénye is el lesz fojtva, sokminden félre lesz magyarázva. Nagy szükség lesz hűséges, igazi papokra, különösen akiket a Szűzanya erre a feladatra idejében felnevel, ők nem fognak megalkudni a világgal. És ez érvényes ránk, laikusokra is. De vigyázzunk, nehogy azt gondoljuk, hogy akkor személyesen **Mária jelenéseink lesznek**. Aki erre számít, csalódní fog. Akkor hogyan működik kapcsolatunk a Szűzanyával? **Úgy, ahogyan megtanultuk a Cönákulumok alkalmával és begyakoroltuk a mindennapjainkban**. Ki az Úr Jézus hiteles helytartója máma? Aki az Igaz Egyház feje, és az Igazság hirdetője, őrzője, **elnémítva is**, az egyházi szabadkőművesség által. Ők a báránybőrbe bújt farkasok, tőlük kell nagyon óvakodnunk. Korunk igazi **farizeusai!** – saját kiegészítésem)

Ezért kérem, hogy mindinkább terjesszék a **papok önfelajánlását Máriának, amit XVI. Benedek pápa** 2010. május 12-én és június 11-én valósított meg. Megemlékezem az idézetről is, melyet Quartilio Gabrielli atya idézett az előző körlevélben a Katolikus Egyház Katekizmusából (675) és az 1993. január 1-jei üzenetből.

(KEK 675: „**Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételre, mely sokak hitét meg fogja ingatni. Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját, fölfedi a „gonoszág misztériumát” egy vallási megtévesztés formájában, mely az emberek problémáinak látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártoljanak az igazságtól.**” – ez a Vatikánból indul ki, Hamis Krisztus és Hamis Egyház, megtalálható a Kék Könyv üzeneteiben, Tárgymutatójában, feje a Hamis Próféta, Igazság Könyve.)

(Kék könyv – **A nagy megpróbáltatás ideje** – „Szeplőtelen Szívemnek szentelt és szeretett fiaim! A kereszten, nem sokkal halála előtt, Jézus rám bízta az általa megváltott és üdvözített emberiséget. **Így az egész emberiség Édesanyja lettem!** Mivel Isten és az emberiség Anyja vagyok, az életetekben, az Egyház és az emberiség életében közbelépek, hogy segítsen a Mennyei Atya tervének a megvalósítását, hogy megfelelhessetek annak az ajándéknak, amit Jézus Fiam adott, és segítsétek a Szentlélek működését.

Édesanyaként mindig mellettetek, az Egyház és az emberiség mellett vagyok, hogy vezesselek az úton, ahol megvalósítjátok az Atya akaratát, a Fiú követését, a Szeretet Lelkével való közösséget oly módon, hogy az Isteni Szentháromság mindig megdicsőüljön. A Szentháromság megdicsőítésében található meg az örömetek és a békétek forrása!

A gonosz, a Sátán, az őskígyó, a nagy sárkány, mindig működött és sokféleképpen cselekedett, hogy elvegye tőletek, az Egyháztól és az

*emberiségtől a béke értékes kincsét. Soha annyira nem veszélyeztették a békét, mint napjaitokban, mert Ellenfelem Isten elleni harca mind erősebbé, cselszövőbbé, folytonosabbá és általánosabbá válik. **Ezért beléptetek a nagy megpróbáltatás idejében!***

*A nagy megpróbáltatás mindannyiokat számára elérkezett szegény fiaim! Abban a veszélyben forogtok, hogy elveszítitek a kegyelmet és az Istennel való életközösséget. **Napjaitokban a bűnt többé nem tekintik rossznak**, ellenkezőleg, gyakran mint értéket és mint jót, felmagasztalják. A hírközlő eszközök álnok befolyása alatt fokozatosan eljutnak annak a tudatnak az elvesztéséhez, hogy a bűn rossz. Ezért a bűnöket mind gyakrabban elkövetik és igazolják, és többé nem gyónják meg!*

***Ha ti bűnben éltek, visszatértek a Sátán rabságába**, alávetitek magatokat a gonosz hatalmának, és így hiábavalóvá válik a Megváltás ajándéka! **Így eltűnik a béke a szívetekből, a lelketekből és az életeitekből. Fogadjátok el az anyai felhívásomat, hogy térjete vissza az Úrhoz a megtérés és a vezeklés útján!** A bűnt a legnagyobb rossznak ismerjétek el, minden egyéni és társadalmi rossz forrásának. **Soha ne éljete bűnben!** Ha megtörténne, hogy emberi gyarlóságból vagy a Gonosz alattomos kísértése miatt elkövetnétek, azonnal járuljatok szentgyónáshoz! A gyakori gyónás legyen a gyógyszer, amelyet gyakran használtok a bűn és a rossz terjedése ellen!*

A nagy megpróbáltatás elérkezett az Egyház számára**, melyet a gonosz lelkek nagyon veszélyeztetnek, és amelynek az egysége annyira megbomlott és életszentsége elhomályosodott. **Látjátok, mennyire terjed benne a tévedés, amely a hit elvesztéséhez vezet. A hittől való elpártolás mindenütt terjed. Szeplőtelen Szívem különleges ajándéka erre az időre a KEK, amit a Pápám úgy akart közzé tenni, mint fénylő és végső tanúságtételét.

***Milyen sok azoknak a pásztoroknak a száma, akik a sötétben tapogatóznak, félelemből vagy kompromittálás miatt hallgatnak, és többé nem védik a nyájukat a ragadozó farkasoktól!**” – egyházi szabadkőművesség tévtana! – „Sok papi és Istennek szentelt életet kiszárított a tisztatlanság, az érzékiség, a kényelem, és elcsábította őket a jólét keresése. A híveket vonzza a pogánnyá lett világ kísértése, meg a számtalan szekta!*

*Főleg az Egyház számára érkezett el a nagy megpróbáltatás ideje, mert megrendíti a hit hiánya, elhomályosítja a hitehagyás, megsebzik az árulások, elhagyják fiait, megosztják a szakadások, **megszállja és uralkodik rajta a szabadkőművesség, termékeny földé válik a rossz számára, ahonnan kihajt a gonosz embernek, az Antikrisztusnak***

rossz fája! Az Antikrisztus az Egyház belsejébe helyezi út az uralmát!” – úgy látszik, hogy a folyamat a szemünk előtt bontakozik ki.

„A nagy megpróbáltatás elérkezett az egész emberiség számára, amelyet a már terjedő erőszak, a romboló gyűlölet, a veszélyesen terjedő háborúk, s az egyéb rossz események széttipornak. **Mind erősebbé és aggasztóbbá válik egy szörnyű harmadik világháború veszélye!**

Elérkezett a pillanat is, hogy mindannyian a Szeplőtelen Szívem menedékebe siessetek! Ne veszítsétek el a bátorságotokat! Erősen reméljétek és bízzatok! **Én előre megmondtam nektek a rátok váró időket, azért, hogy segítsék benneteket, hogy a fájdalmas és nehéz időket reményben és nagy bizalomban éljétek át a ti mennyei Édesanyátokkal!**

Végül a nagy megpróbáltatás ideje után vár titeket a nagy béke ideje, a nagy öröm, a nagy életszentség és Isten köztetek lévő nagy diadala! **Imádkozzatok Velem és éljétek ebben a várakozásban, amely megédesíti a mindennapi szenvedéseitek keserűségét. Rátok terítem palástomat, hogy védjelek benneteket, ahogyan a tyúk teszi csibéivel, és mindannyitokat megáldalak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.**” 1993. január 1. – saját megjegyzések és üzenet)

Az utolsó üzenet, amelyet Stefano atya magyarázott az utolsó Cönákulumán – pünkösöd vasárnapján, 2011. június 12-én Comóban -, az **1975. október 18-ai** volt: **„jól elmélnedjétek át, mert minden benne van”** – mondta Stefano atya. (következik a teljes üzenet:)

Örvendjétek!

„**Fiam, egyszerű az oka annak, hogy téged választottalak: mert te vagy a legszegényebb, a legkisebb, a legkorlátozottabb, emberileg a legalkalmatlanabb.** Azért választottalak, mivel életedben már sikerült Ellenfelemnek győzelmet aratnia feletted. Engedtem, hogy előre átéld, amit majd legnagyobb diadalom pillanatában teszek. **Ellenfelem egy napon úgy gondolja majd, hogy teljes győzelmet aratott a világon, az Egyházon és a lelkeken.** Akkor lépek majd csak közben – rettenetesen és győzelmesen – hogy annál nagyobb legyen veresége, minél biztosabb lesz abban, hogy mindörökké győzött.

Ami most készülöben van, az olyan dolog, hogy ilyen még nem volt a világ teremtése óta: **ez okból mindezt megjövendölték a Bibliában!** Már megjövendölték nektek a köztem, a napban öltözött Asszony és a vörös sárkány, a Sátán között lévő rettenetes küzdelmet. Öneki sikerül ma sok embert elcsábítania a marxista ateizmus tévedésével. (valamint a felszabadítási teológia tévtanával, eretnekségével s. k.) Már megjövendölték nektek az angyalok és fiaim harcát

a sárkány követői ellen, akiket a lázadó angyalok vezetnek. Megjövendölték azonban nektek mindenekelőtt világosan az Én teljes győzelmemet!

Fiaim, ti arra vagytok hivatva, hogy átéljétek ezeket az eseményeket! Ideje, hogy megtudjátok és ennek tudatában készüljétek fel a Harcra! Ideje, hogy tervem egy részét megkezdjem felfedni előttetek!

Mindenekelőtt az a fontos, hogy az a benyomás érje Ellenfeletemet, mintha mindent megnyert volna, hogy már minden az Ő kezében van. **Emiatt kap engedélyt arra, hogy behatoljon még az Egyházzam belsejébe is,** és sikerül neki majd Isten szentélyét is homályba borítania. (beleértve még a pápai trónt is, hogy letaszítsa róla a jogos utódot s. k.). A legtöbb áldozatot a szentély szolgálóból szedi. **Valóban ez szeretett fiaim, papjaim nagy bukásának ideje. (mert elkényelmesedtek, megalkudtak a világgal és az idők jeleivel nem törődtek s. k.).**

A Sátán egyeseket kevélységükkel csábít el, másokat a testi szenvedéllyel, a kételkedéssel, a hitetlenkedéssel, a csüggedéssel és az egyedülléttel. Hányan kételkednek majd Fiamban és bennem, és azt gondolják, hogy elérkezett Egyházzam számára a vég!

Szeplőtelen Szívemnek szentelt papok, szeretett fiaim, akiket most készülök összehívni a nagy ütközetre: **első fegyverként a belémvetett bizalmat és a ti egyre teljesebb Rámhagyatkozásotokat kell használnotok! Győzzétek le a félelem, csüggedés, a szomorúság kísértését!** A bizalmatlanság megbénítja cselekedeteiteket és Ellenfelem nagy hasznára van.

Legyetek vidámak és örvendjétek! Egyházzam számára ez nem a vég, teljes és csodálatos megújulása készül!

Fiam helytartójának sikerült ezt már belátnia ajándékom hatására, még a Jelen pillanat szomorúságaiban is (ez a kijelentés most csúcspontjára ért XVI. Benedek emeritus pápánk életében s. k.), arra szólít fel benneteket, hogy **örvendjétek!** Örvendjünk? – kérdezitek Tőlem csodálkozva. **Igen, fiaim,** Szeplőtelen Szívemben örvendjétek, mely mindnyájatokat magába zár. Anyai Szívem lesz békés helyetek, **amíg odakint a legnagyobb vihar dühöng.**

Még ha meg is sebesültetek, még ha bizonyos pillanatokban árulást követetek is el, akkor se csüggedjétek, mert **szeretlek benneteket!** Minél inkább dühöng ellenetek Ellenfelem, annál nagyobb lesz irántatok való szeretetem. Édesanya vagyok és még jobban szeretlek benneteket, mivel elszakítottak Tőlem. És az az Én örömöm, hogy titeket Szeplőtelen Szívem szeretett papjaivá neveljelek, megtisztult és megerősödött fiaimmá, akiket többé senkinek sem sikerülhet elszakítani Fiam, Jézus szeretetétől!

Fiam, Jézus élő másaivá alakítalak benneteket! Ezért legyetek elégedettek, bízzatok Bennem, hagyatkozzatok teljesen Énreám! Maradjatok

mindenkor Velem az imádságban! Az a fegyver, amelyet majd a győzelem kivívására a harcban használtok, a ti imátok és a ti szenvedésetek lesz!

Igen, akkor ti is a kereszten lesztek Velem és Fiammal, Jézussal együtt, az Ő Edesanyja és a ti Edesanyátok mellett...” (üzenet vége)

(és persze az **Igaz Egyházzal együtt**, mert a Hamis Ökumenikus Egyház egy rövid ideig tündökölni fog, de ezeknek mind be kell teljesedniük, amint meg volt jövendölve. A saját kiegészítéseimet és az üzenetek közlését a jobban értetőség véget fűztem hozzá. A Körlevélben nem közli az atya, csak a dátumot.)

Hírek

2013. július 10-én Őméltósága Monsignor Diego Coletti, Como (Olaszország) püspöke elismerte a MPM szabályzatát („státuszát”): a Mozgalomból a püspöksége hívei számára **egy privát Társulatot** (Associazione) hozott létre. Ezt nem azzal acéllal, hogy egy másik valóságot teremtsünk, hanem hogy lehetővé tegyék a Mozgalomnak, hogy előremenjen, ahogy az elmúlt több mint negyven éven át Gobbi atya vezetésével haladt, a Szűzanya által ihletve.

Collevalenzába június végén, az évi lelkigyakorlatok alatt, harminc nemzetközi, valamint területi felelőst, akiket még Gobbi atya nevezett ki – hála Gobbi atya titkára, Quartilio Gabrielli atya munkájának – kineveztek az említett Társulat (Associazione) „alapító tagjainak”, és engem, **Laurent Larroque atyát, választottak Mozgalmunk felelőségévé**. Nagyon köszönjük Quartilio atyának a munkáját és az áldozatvállalását, hogy biztosította ezt az átmenetet a MPM karizmájának intézményesítésére.

Nincs meg bennem ugyanaz a karizma, mely Gobbi atyát ihlette, de ugyanaz az akaratom, hogy igenis hűségesen vigyem előre a Mozgalmat, ahol a Legszentebb Szűz a vezetőnk: „**Én magam leszek Vezéreték**, (...) engedjétek, hogy Én vezesselek benneteket” (1973. 7. 16.). A Szűzanya háromszor mondja 1974 júniusában, júliusában és decemberében, hogy ez a MŰ az övé, és semmiféle külső beavatkozás nem árthat neki. (mármint a MPM-nak s. k.). Megköszönöm az értem mondott imáitokat, és továbbra is kérem őket.

Meghatároztuk a szabályzatban, hogy mindazok számára, akik – mivel már részt vesznek a Cónakulumokon és a Mozgalmunk lelkületét élik – a MPM tagjai, nincs semmi beiratkozási formula, amit ki kellene tölteniük, hogy a Társulat (Associazione) tagjai legyenek. „**Rendes tagoknak**” hívjuk őket. Léteznek még a „**szervező tagok**” (Membri promotori): mindazok, akik elkötelezik magukat a helyi Cónakulumok felelőségében, hogy hűségesen megőrizték a lelkiséget és kövessék azt, ahogyan azt Stefano atya ajánlotta, lehetnek „szervező tagok”, az ezzel kapcsolatos kérdéseket címezhetik a

Mozgalom Új hivatalos székhelyére: **Movimento Sacerdotale Mariano, via don G. Bonco 1, 22.100 Como-Lora (Italia)**.

Köszönetet mondok azoknak, akik erre a címre elküldik a Mozgalom híreit az egész világból! Ugyancsak erre a címre írhatjátok a Stefano atya közbenjárására kapott kegyelmeket. Stefano atya életrajza készülöben van, imádkozunk, hogy jól sikerüljön. És azért is, hogy a Kék Könyv szokásos kiadása sikerüljön. (mert még mindig folyamatosan jönnek az igénylések, a Mozgalomhoz csatlakozni akarok részéről s. k.). Vannak közbenjáróink, mint például Gabriele Allegro atya is, aki 2012. szeptember 29. óta a boldogok sorában van (Acireale, Szicília), és Maria Bolognesi, akit 2013. szeptember 7-én iktattak a boldogok sorában: ő egy asszony, aki fontos volt Stefano atya életében. Imádkozunk azért is, hogy hamarosan elérkezzen **Nazareno Lanciotti atya boldoggá avatása**, aki Brazília felelőse volt. (ő a MPM első vértanúja, akit meggyilkoltak nagy tisztasága miatt – saját megjegyzés).

Lelkigyakorlatokat fogunk tartani, mint az előző években, a MPM püspökei és papjai számára **Collevalenzába, június 22. vasárnaptól június 28. szombat reggelig** az Irgalmas Szeretet Kegyhelyénél. Csak kevés hívó jöhet, és csak azok, akiknek felelőségük van a MPM-ban. (Információk a bejelentkezésről a PMP címén kaphatók.)

Területi Cónakulumok Olaszországban április, május, június és október folyamán valósulnak meg.

(a következő számban közlöm a Körlevél **Elmélkedés** részét, most a befejezést idézem.)

Rátok bízom, akik felelősök vagytok, hogy ismertessétek meg ezt a levelet a MPM tagjaival, hogy **átolvassák és jól átélmélkedjék!** Mindenkinek szívélyes üdvözlőlevelet küldöm, papi áldással.

Várom a válaszokat, hogy közöljétek velem a híreiteket!

Mária Szeplőtelen Szívében, a ti kis testvéretek don Laurent Larroque

U.i.: A magyar nyelvterületek laikusainak, felelőseinek évi lelkigyakorlata Leányfalun lesz a szokásos módon június 16-án du. 18 órától, 19-én (Úrnapiján) az ebédrel ér véget. Bővebben a Szent Gellért lelkigyakorlatos ház honlapján lehet tájékozódni, bejelentkezni.

A Körlevelet a Mária Kora XV. Évfolyam, 2014. 1. számának 5. oldaláról vettem át.

Testvéri szeretettel Zakariás Imre a MPM háromszéki laikus felelőse. Áve Mária!

Kövessetek engem Fiam útján

Szeretett fiaim, hallgassatok Édesanyátok hangjára, amely szeretettel szólít fel követésére.

Kövessetek engem az ima útján.

Sok fiam van abban a veszélyben, hogy örökre elvész e döntő pillanatban, mert nincs aki imádkozna és áldozatot hozna értük.

Imádkoztatok értük ti: segítsetek megmenteni testvéreiteket.

Ez a tévedés órája, amelynek mindenhová sikerült beférkőznie és sikerült elcsábítania főleg sok papfiamat.

Ne csodálkozzatok, ha elesni látjátok azokat, akik még tegnap a leghűsebbnek, a legbiztosabbnak látszottak. Látni fogjátok, mint esnek el azok is, akik mások tanítói voltak.

Ne csodálkozzatok, hogyha ebben a csatában elesnek azok, akik nem akarták, vagy nem tudták használni azt a fegyvert, amelyet én magam adtam nekik, egyszerű és alázatos imámat, a szent rózsafüzért.

Egyszerű és alázatos ima, és mégis a leghatásosabb a sátán legyőzésére, aki ma főleg kevélységgel és göggel csábít el benneteket.

Az én imám ez, mert velem, az én segítségemmel végzik. Az Egyház mindenkor ajánlotta nektek, még első szeretett fiam, Jézus helytartója is oly szavakkal tette, amelyek megindították anyai Szívemet.

Kövessetek a szenvedés útján.

Elérkeztetek a feláldozástok idejéhez, meghívást kaptatok egyre több szenvedésre.

Adjátok nekem minden fájdalmatokat. Ezek ma a megnemértések, a támadások, a rágalomok testvéreitek részéről. Holnap következnek az üldözések, a börtön, az elítélések az istentagadók, az Isten ellenségei részéről, akik bennetek csak szükségszerűen félreállítandó akadályt látnak.

Járjatok velem és kövessetek Fiam, Jézus útján. A Kálvária, a kereszt útján.

Sohasem kellett még ennyire megélni a végsőkig azt, ami minden keresztény hivatása: „Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és kövessen engem”. Kövessetek, szeretett fiaim: ma szükséges, hogy Anyátokat kövessétek, ha félelem nélkül akarjátok végigjárni Fiam, Jézus útját.

(A Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1976. 05. 28.)

Velem együtt mondjátok igent

Még valamit kérek tőletek szeretett fiaim: életeteket. Ezek azok az idők, amikor fiaim, közületek egyesektől ajándékolni kell elkérnem saját életét.

A vértanúság órája közeleg, és az Anya szeretettel vezet benneteket feláldozástok pillanatához.

Ne figyeljetek többé e világra: reám figyeljetek, égi Édesanyátok arcára.

A reátok váró mennyország fényét tükrözöm reátok, és a megpróbáltatás órájában megerősítelek és bátorítalak titeket.

Ne figyeljetek a teremtményekre, akiket elcsábított és megrontott a sátán, akik gyűlölettel és erőszakkal reátok vetik magukat.

Pedig szeretett fiaim, ti mindig szerettétek őket, jót tettetek mindenkivel, mindig igyekeztetek segíteni mindenkinek.

És most a gyűlölet és a hálátlanság jege terjed mindenütt.

Ne féljetek. Ez a sátán órája, ez a sötétség hatalmának órája.

Ne aggódjatok, meneküljetek Szeplőtelen Szívembe.

Ebben az anyai Szívben felmelegedtek és megvigasztalódtok. Ez a ti örömtök forrása és bizalmatok titka.

Ebben a Szívben ti kisgyermeketek vagytok, akiket én alakítok belső szelíd-ségre, hogy igennel tudjatok válaszolni Fiamnak arra a meghívására, amellyel az Ő áldozatához keres társakat.

Mondjátok ki velem együtt szeretett fiaim „igeneteket” az Atya akaratára. Akkor hamarosan meglátjátok amint felkel a hajnal az új világ felett, amelyet a ti engesztelő áldozatotok mosott és tisztított meg.

(A Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1976. 06. 19.)

A lassú, nyugodt keresztvetésünket lehet az alábbi kis kiegészítéssel is imádkoznunk:

A mai napomat, mindent, egész életemet az
Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében
szeretném élni!

A r ó z s a f ü z é r

Az isteni szeretet rózsafüzére

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy (3-szor)... Dicsőség...
Üdvözlégy titkok:

1. aki az örök Szeretet,
2. akinek Teste az élet kenyere,
3. akinek Vére a lélek itala,

Tized (5-ször): Miatyánk... Üdvözlégy (10-szer)... Dicsőség... Jézusom...
Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

1. aki az Út, az Igazság és az Élet,
2. aki a Magvető,
3. aki a Jó Pásztor,
4. aki az égből alászállott élő Kenyér,
5. aki a Feltámadás és az Élet,

Jézusom, add kegyelmedet, hogy szereteted befogadására ki tudjuk nyitni megkeményedett szívünket.

Befejezés: A Fatimai angyal imája:

Istenem hiszek tebenned és imádlak téged, remélek benned és szeretlek téged. Bocsánatot kérek azok nevében, akik nem hisznek és nem imádnak téged, nem remélnek benned, és nem szeretnek téged.

Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek! Mélységes alzattal imádlak. Felajánlom neked Jézus Krisztus legdrágább Testét és Véré, Lelkét és Istenségét, aki a föld valamennyi Tabernákulumában jelen van, engesztelésül a szentségtörésekért, a szidalmazásokért és a közömbösségért, melyek által Őt megbántják. Jézus Szentséges és Mária Szeplőtlen Szive által könyörögök hozzád a szegény bűnösök megtéréséért. Ámen.

*Lejegyezte: Antal Péter
(Új rózsafüzérek, Stella Maris Alapítvány, 2014)*